LEGEA FUNDAMENTALĂ

PENTRU REPUBLICA FEDERALA GERMANIA

din 23 Mai 1949

Consiliul parlamentar a constatat în şedinţa publică de la 23 Mai 1949 că Legea Fundamentală pentru Republica Federală Germania, adoptată de Consiliul Parlamentar la 8 Mai, anul 1949, a fost ratificată în săptămâna de la 16 la 22 Mai 1949 de Reprezentanţele Populare a mai mult de două treimi din landurile germane participante.

Pe baza acestei constatări, Consiliul Parlamentar, reprezentat prin preşedinţii săi, a sancţionat şi promulgat Legea Fundamentală.

Drept urmare, Legea Fundamentală va fi publicată, conform articolului, 145, paragraful (3), în Jurnalul Oficial Federal.

PREAMBUL

Conştient de răspunderea sa în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor şi însufleţit de voinţa de a servi pacea în lume ca membru cu drepturi egale într-o Europă unită, poporul german, în virtutea puterii sale constituţionale, a adoptat această Lege Fundamentală.

Germanii din landurile Baden-Wiirttemberg, Bavariaj Berlin, Brandenburg, Bremen, Hamburg, Hessen, Mecklen- burg-Pomerania Occidentală, Renania de Nord-Westfalia, Renania-Palatinat, Saar, Saxonia, Saxonia Inferioară, Saxonia- Anhalt, Schleswig-Holstein şi Turingia au realizat prin liberă autodeterminare unitatea şi libertatea Germaniei.

Prin aceasta, Legea Fundamentală este aplicabilă întregului popor german.

I. DREPTURILE FUNDAMENTALE

Articolul 1.
[Apărarea demnităţii umane]

(1) Demnitatea omului este intangibilă. Este o obligaţie a tuturor puterilor în stat de a o respecta şi apăra.

(2) Poporul german proclamă de aceea inamovibilitatea şi inalineabilitatea drepturilor omului ca temelie a oricărei comunităţi omeneşti, a păcii şi a justiţiei în lume.

(3) Drepturile fundamentale menţionate mai jos sunt obligatorii pentru puterea legislativă, puterea executivă şi justiţie ca drept aplicabil în mod nemijlocit.

Articolul 2.
[Dreptul de dezvoltare a personalităţii]

(1) Fiecare are dreptul la libera dezvoltare a personalităţii sale, atâta timp cât nu lezează drepturile altora şi nu aduce atingere ordinii constituţionale şi bunelor moravuri.

(2) Fiecare are dreptul la viaţă şi la integritatea corporală. Libertatea persoanei este inviolabilă. Aceste drepturi nu pot fi limitate decât în baza unei legi.

Articolul 3.
[Egalitatea In faţa legii]

(1) Toţi oamenii sunt egali în faţa legii.

(2) Bărbaţii şi femeile au drepturi egale. Statul promovează realizarea autentică a egalităţii în drepturi a femeilor și bărbaţilor şi acţionează pentru înlăturarea dezavantajelor existente.

(3) Nimeni nu poate fi dezavantajat sau favorizat ca urmare a sexului, a originii sociale, a rasei, a limbii, a patriei sau a provenienţei, a credinţei sau a concepţiilor religioase sau politice. Nimeni nu poate fi dezavantajat din cauza unui handicap.

Articolul 4.
[Libertatea de credinţă, de conştiinţă şi a profesiunii de credinţă. Refuzul serviciului militar]

(1) Libertatea de credinţă, de conştiinţă şi libertatea de profesiune a concepţiilor religioase şi filosofice sunt inviolabile.

(2) Exercitarea netulburată a religiei este garantată.

(3) Nimeni nu poate fi constrâns împotriva conştiinţei sale la serviciul militar sub arme. Detaliile se reglementează printr-o lege federală.

Articolul 5.
[Libertatea de opinie şi a presei; libertatea artei şi a ştiinţei]

(1) Fiecare are dreptul să-şi exprime şi să difuzeze în mod liber opiniile sale prin cuvânt, în scris sau prin imagine şi să se informeze în mod nestingherit din sursele în mod general accesibile. Libertatea presei şi libertatea de informare prin radio şi film sunt garantate. Nicio cenzură nu poate avea loc.

(2) Aceste drepturi îşi au limitele în prevederile legilor ordinare, în prescripţiile legale privind protecţia tinerilor şi dreptul la onoarea persoanei.

(3) Arta şi ştiinţa, cercetarea şi învăţământul sunt libere. Libertatea învăţământului nu dispensează de fidelitatea faţă de Constituţie.

Articolul 6.
[Căsătoria şi familia. Copiii nelegitimi]

(1) Căsătoria şi familia se află sub ocrotirea specială a ordinii de Stat.

(2) Întreţinerea şi educarea copiilor sunt un drept natural al părinţilor şi o datorie care le revine cu prioritate. Asupra activităţii lor veghează comunitatea naţională.

(3) Împotriva voinţei celor îndreptăţiţi cu educarea lor, copiii nu pot fi despărţiţi de familie decât în baza unei legi, dacă cei îndreptăţiţi cu educarea încetează să o facă sau dacă copiii sunt în pericol din alte motive să fie abandonaţi.

(4) Orice mamă are dreptul la ocrotirea şi asistenţa comunităţii.

(5) Copiilor nelegitimi trebuie să li se creeze prin lege condiţii egale pentru dezvoltarea lor fizică şi psihică şi aceeaşi poziţie în societate ca şi copiilor din căsătorie.

Articolul 7.
[Învăţământul şcolar]

(1) Întregul învăţământ stă sub supravegherea Statului.

(2) Cei îndreptăţiţi cu educarea copiilor au dreptul să hotărască asupra participării acestora la învăţământul religios.

(3) Instrucţiunea religioasă este în şcolile publice, cu excepția şcolilor de liberă cugetare, o materie de învăţă mânt curentă. Fără a prejudicia dreptul de supraveghere al Statului, învăţământul religios este predat în concordanță cu principiile comunităţilor religioase. Nici un profesor nu poate fi constrâns împotriva vioinţei sale să predea învăţământul religios.

(4) Dreptul de a înfiinţa şcoli private este garantat. Şcolile private care suplinesc şcolile publice au nevoie de probarea Statului şi sunt subordonate legilor landului. Aprobarea trebuie acordată, dacă şcolile private prin scopurile lor didactice şi prin dotarea lor, ca şi prin cultivarea ştiinţifică şi capacitatea personalului didactic nu sunt inferioare şcolilor publice şi nu favorizează discriminarea elevilor după situaţia materială a părinţilor. Aprobarea trebuie refuzată, dacă situaţia economică şi juridică a personalului didactic nu este asigurată suficient.

(5) O şcoală populară privată nu trebuie autorizată decât dacă administraţia învăţământului public constată că ea prezintă un interes pedagogic deosebit sau, la propunerea celor îndreptăţiţi cu educarea copiilor, dacă ea urmează a avea un statut de şcoală comunitară, de şcoală confesională sau de concepţie asupra lumii şi nu există în comună o şcoală publică de acest fel.

(2) Şcolile pregătitoare (*Vorschulen*) rămân desfiinţate.

Articolul 8.
[Libertatea de întrunire]

(1) Toţi germanii au dreptul să se întrunească în mod paşnic şi neînarmaţi fără înştiinţare sau autorizaţie prealabile.

(2) Pentru adunările sub cerul liber, acest drept poate fi limitat prin lege sau în baza unei legi.

Articolul 9.
[Libertatea de asociere. Interzicerea măsurilor împotriva mişcărilor muncitoreşti]

(1) Toţi germanii au dreptul să înfiinţeze asociaţii sau societăţi.

(2) Asociaţiile ale căror scopuri sau a căror activitate contravin legilor penale sau care sunt îndreptate împotriva ordinii constituţionale sau împotriva ideii de înţelegere între popoare sunt interzise.

(3) Dreptul de a întemeia asociaţii pentru protecţia şi ameliorarea condiţiilor de muncă şi condiţiilor economice este garantat pentru fiecare în parte şi pentru toate profesiunile. Convenţiile care urmăresc să limiteze sau să împiedice acest drept sunt nule, iar măsurile luate în acest sens sunt ilegale. Măsurile din articolul 12a, articolul 35, paragrafele (2) şi (3), articolul 78a, paragraful (4), şi articolul 91 nu pot fi luate împotriva mişcărilor muncitoreşti, care urmăresc protecţia şi ameliorarea condiţiilor de muncă şi a condiţiilor economice ale asociaţiilor în sensul frazei 1.

Articolul 10.
[Secretul corespondenţei, al poştei şi al telecomunicaţiilor]

(1) Secretul corespondenţei, al poştei şi al telecomunicaţiilor este inviolabil. Restricţii pot fi ordonate numai pe baza unei legi. Dacă restricţiile servesc ordinea fundamentală liberă democratică sau existenţa ori siguranţa Federaţiei sau a unui land, atunci legea poate dispune ca ea să nu fie comunicată celui implicat, iar calea

legală să fie înlocuită printr-o investigaţie a organelor instituite de Reprezentanţa Naţională şi organele lor auxiliare.

Articolul 11.
[Libera circulaţie]

(1) Toţi germanii se bucură de libera circulaţie pe întreg teritoriul federal.

(2) Acest drept nu poate fi restrâns decât prin lege sau în baza unei legi şi numai în cazurile în care există un temei vital suficient şi din aceasta nu ar rezulta pentru colectivitate sarcini deosebite, sau în cazurile în care aceasta ar fi necesară pentru prevenirea unei primejdii ameninţătoare pentru existenţa sau ordinea liberă democratică a Federaţiei sau a landurilor, pentru combaterea primejdiei de epidemie, a catastrofelor naturale şi a accidentelor deosebit de grave, pentru ocrotirea tineretului de abandonare şi pentru prevenirea infracţiunilor.

Articolul 12.
[Libertatea profesiei]

(1) Toţi germanii au dreptul să-şi aleagă în mod liber profesiunea, locul de muncă şi locul de instrucţiune. Exercitarea profesiunii poate să fie reglementată prin lege sau în baza unei legi.

(2) Nimeni nu poate să fie constrâns la o muncă determinată decât în cadrul unei obligaţii generale de prestare a unui serviciu tradiţional cu caracter public, egal pentru toţi.

(3) Munca forţată nu este permisă decât ca urmare a unei pedepse privative de libertate pronunţate pe cale judiciară.

Articolul 12a.
[Serviciul militar şi alte obligaţii de serviciu]

(1) Bărbaţii pot fi obligaţi de la vârsta de optsprezece ani împliniţi să servească în forţele armate, în corpul federal de grăniceri sau într-o organizaţie de apărare civilă.

(2) Cei care refuză din motive de conştiinţă serviciul militar sub arme pot să fie obligaţi la un serviciu compensatoriu. Durata serviciului compensatoriu nu poate să depăşească durata serviciului militar sub arme. Amănuntele se reglementează printr-o lege, care nu are voie să prejudicieze libertatea hotărârii de conştiinţă şi trebuie, de asemenea, să prevadă posibilitatea unui serviciu compensatoriu care să nu stea în nici un raport cu organizaţiile forţelor armate şi ale corpului federal de grăniceri.

(3) Cei supuşi serviciului militar, care nu sunt interesaţi într-un serviciu potrivit paragrafelor (1) sau (2), pot să fie obligaţi în cazuri de apărare, prin lege sau în baza unei legi, la prestarea unui serviciu civil în scop de apărare, inclusiv apărarea populaţiei civile, în condiţii de muncă; obligaţiile în situaţiile de serviciu public legitim sunt permise numai pentru observarea măsurilor poliţieneşti sau ale unor misiuni

suverane ale administraţiei publice, care pot fi îndeplinite numai într-o situaţie de serviciu public legitim. Raporturile de muncă din fraza 1 pot să fie motivate în domeniul aprovizionării forţelor armate sau a administraţiei civile; obligaţiile în raporturile de muncă în domeniul aprovizionării populaţiei civile sunt permise numai pentru acoperirea trebuinţelor de importanţă vitală şi pentru asigurarea pazei lor.

(4) Dacă în caz de stare de apărare, nevoile în prestări de serviciu civil în domeniul igienei şi al sănătăţii publice precum şi în unităţile spitaliceşti militare permanente nu pot fi acoperite pe bază de voluntariat, atunci femeile, de la vârsta de optsprezece ani împliniţi până la vârsta de cincizeci şi cinci de ani împliniţi, pot fi atrase în prestări de serviciu asemănătoare prin lege sau în baza unei legi. Ele nu au voie în nici un caz să presteze un serviciu sub arme.

(5) Pentru timpul anterior stării de apărare, obligaţiile din paragraful 3 pot fi motivate numai în limitele articolului 80a, paragraful (1). La pregătirea prestaţiilor de serviciu din paragraful (3), pentru care sunt necesare cunoştinţe speciale sau practică, se poate impune prin lege sau in baza unei legi participarea la exerciţii de antrenament. Fraza 1 nu se aplică în acest caz.

(6) Dacă nu se poate în caz de necesitate să se acopere pe bază de voluntariat nevoia de forţe de muncă pentru domeniile menţionate în paragraful (3), fraza 2, atunci se poate limita prin lege sau în baza unei legi, în scopul asigurării acestei necesităţi, libertatea germanilor de a i enunţa la exercitarea unei profesiuni sau de a abandona un loc de muncă. Înainte de instalarea stării de necesitate, se aplică paragraful (5), fraza 1, în mod corespunzător.

Articolul 13.
[Inviolabilitatea domiciliului]

(1) Domiciliul este inviolabil.

(2) Percheziţiile pot fi ordonate numai de judecător, iar în caz de primejdie prin întârziere şi de alte organe prevăzute de legi şi pot fi efectuate numai în formele prescrise de ele.

(3) Încălcările şi restricţiile nu pot fi de altfel aduse decât pentru prevenirea unui pericol comun sau a unui pericol vital pentru o anumită persoană, precum şi, în baza unei legi, pentru preîntâmpinarea unor pericole iminente privind siguranţa şi ordinea publică, îndeosebi pentru remedierea unei penurii de spaţiu de locuit, pentru combaterea unui pericol de epidemie sau ocrotirea adolescenţilor în primejdie.

Articolul 14.
[Proprietatea. Dreptul de moştenire. Exproprierea]

(1) Proprietatea şi dreptul de moştenire sunt garantate. Conţinutul şi limitele lor sunt stabilite prin lege.

(2) Proprietatea obligă. Întrebuinţarea ei trebuie să servească în acelaşi timp prosperitatea comună.

(3) Exproprierea este permisă numai pentru utilitate publică. Ea nu poate avea loc decât prin lege sau în baza unei legi, caire să reglementeze modul şi cuantumul indemnizaţiei. Indemnizaţia se determină după o apreciere echitabilă a interesului general şi al celor expropriaţi. În privinţa cuantumului indemnizaţiei, în caz de litigiu, este deschisă calea legală înaintea instanţelor ordinare.

Articolul 15.
[Socializarea]

Pământul şj solul, bogăţiile naturale şi mijloacele de producţie pot fi transformate, în scopul socializării, în proprietate publică sau în alte forme de economie colectivă, printr-o lege care să reglementeze modul şi cuantumul despăgubirilor. Pentru despăgubire sunt aplicabile prevederile din articolul 14, paragraful (3), frazele 3 şi 4.

Articolul 16.
[Pierderea cetăţeniei. Extrădarea]

(1) Cetăţenia germană nu poate fi retrasă. Pierderea cetăţeniei poate avea loc numai în baza unei legi, iar împotriva voinţei celui implicat numai dacă prin aceasta el nu devine apatrid.

(2) Nici un german nu poate fi extrădat peste hotare.

Articolul 16a.
[Dreptul de azil. Stat terţ sigur. Stat de origine sigur]

(1) Cel persecutat politic se bucură de dreptul de azil.

(2) De paragraful (1) nu se poate prevala cel care intră in Germania dintr-un Stat membru al Comunităţii Europene sau dintr-un alt stat terţ în care este asigurată aplicarea Convenţiei asupra situaţiei juridice a refugiaţilor şi a Convenţiei pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale. Statele din afara Comunităţii Europene, în care condiţiile din fraza 1 sunt îndeplinite, sunt determinate printr-o lege, care are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat). În cazurile prevăzute în fraza 1 pot fi efectuate măsuri de încetare a şederii, independent de mijloacele legale la care recurge o persoană împotriva acestora.

(3) Printr-o lege care are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), se pot determina Statele care, pe baza situaţiei juridice, a aplicării legii şi a relaţiilor politice generale, par să garanteze că la ele nu au loc nici persecuţii politice nici pedepse inumane sau degradante. Se prezumă că un străin dintr-un asemenea Stat nu este persecutat, atâta timp cât nu aduce fapte care să demonstreze, împotriva acestei prezumţii, ipoteza că este persecutat politic.

(4) Executarea măsurii de încetare a şederii este suspendată numai de instanţa judecătorească în cazurile din paragraful (3) şi în alte cazuri, care sunt în mod evident neîntemeiate sau valorează ca neîntemeiate în mod evident, dacă există un dubiu serios asupra legitimităţii măsurii; sfera investigaţiilor poate să fie limitată şi să rămână neluate în considerare dovezile tardive. Amănuntele urmează a fi stabilite prin lege.

(5) Paragrafele de la (1) la (4) nu pot fi contrare Convenţiilor internaţionale cu statele membre ale Comunităţii Europene, între ele şi cu state terţele, care sub observarea obligaţiilor din Convenţia asupra situaţiei juridice a refugiaţilor şi a Convenţiilor pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, a căror aplicare trebuie să fie asigurată în Statele contractante, se referă la reglementările de competenţă privind examinarea cererilor de azil, inclusiv a recunoaşterii reciproce a hotărârilor de azil.

Articolul 17.
[Dreptul de petiţionare]

Fiecare om are dreptul să se adreseze, singur sau împreună cu alţii, în scris, cu cereri sau reclamaţii la locurile competente sau la Reprezentanţa Naţională.

Articolul 17a.
[Limitarea drepturilor fundamentale pentru cei care prestează serviciul militar şi serviciul compensatoriu]

(1) Legi asupra serviciului militar şi a serviciului compensatoriu pot să dispună pentru cei care aparţin forţelor armate sau serviciului compensatoriu restrângerea pe perioada serviciului militar sau a servicului compensatoriu a dreptului fundamental de a exprima şi a difuza în mod liber opiniile lor prin cuvânt, în scris sau prin imagine (Articolul 5, paragraful 1, fraza 1, prima parte), a dreptului fundamental al libertăţii de întrunire (Articolul 8) şi a dreptului de petiţionare (Articolul 17), în măsura în care este invocat în petiţii şi reclamaţii împreună cu alţii.

(2) Legi, care sunt în sprijinul apărării, inclusiv a ocrotirii populaţiei civile, pot să dispună ca dreptul fundamental de liberă circulaţie (Articolul 11) şi cel al inviolabilităţii domiciliului (Articolul 13) să fie îngrădite.

Articolul 18.
[Pierderea unor drepturi fundamentale]

Cel care abuzează de libertatea de exprimare a opiniei, îndeosebi de libertatea presei (Articolul 5, paragraful 1, de libertatea învăţământului (articolul 5, paragraful 3), libertatea de întrunire (Articolul 8), libertatea de asociere (Arlicolul 9), secretul corespondenţei şi al comunicării telefonice (Articolul 10), de dreptul de proprietate (Articolul 14) sau de dreptul de azil (Articolul 16a) în combaterea ordinii fundamentale libere democrate, pierde aceste drepturi fundamentale. Pierderea şi întinderea ei se pronunţă de Tribunalul Constituţional Federal.

Articolul 19.
[Limitarea unor drepturi fundamentale]

(1) În măsura în care conform acestei Legi Fundamentale un drept poate fi limitat prin lege sau în baza unei legi, legea trebuie să se aplice în general şi nu numai pentru cazuri izolate. În afară de aceasta, legea trebuie să numească dreptul fundamental prin indicarea articolului.

(2) În nici un caz legea nu trebuie să ştirbească un drept fundamental în esenţa lui.

(3) Drepturile fundamentale sunt de asemenea valabile pentru persoanele juridice din ţară, în măsura în care le sunt aplicabile după natura lor.

(4) Dacă cineva este vătămat de forţa publică în drepturile sale, atunci el are deschisă calea judiciară. Atâta timp cât nu este stabilită o altă competenţă, aceasta este dată căii legale ordinare. Articolul 10, paragraful (2), fraza 2, rămâne intact.

II. FEDERAŢIA ŞI LANDURILE

Articolul 20.
[Principiile constituţionale. Dreptul la rezistenţă]

(1) Republica Federală Germania este un Stat federal, democrat şi social.

(2) Întreaga putere de Stat emană de la popor. Ea se exercită de către popor prin alegeri şi prin vot, precum şi prin organe speciale de legiferare, ale puterii executive şi ale jurisdicţiei.

(3) Legiferarea ţine de ordinea constituţională, puterea executivă şi jurisdicţia ţin de lege şi de legalitate.

(4) Împotriva oricui se angajează să înlăture această ordine, toţi germanii au dreptul să se împotrivească, dacă altă posibilitate nu există.

Articolul 20a.
[Bazele naturale ale vieţii]

Statul protejează ca responsabilitate pentru generaţiile viitoare formele de viaţă naturale în cadrul ordinii constituţionale prin legiferare în cadrul legii şi al dreptului, prin puterea executivă şi prin justiţie.

Articolul 21.
[Partidele]

(1) Partidele participă la dezvoltarea voinţei politice a poporului. Înfiinţarea lor este liberă. Organizarea lor internă trebuie să corespundă principiilor democrate.

Ele trebuie să dea socoteală publică asupra provenienţei şi întrebuinţării mijloacelor lor ca şi asupra averii lor.

(2) Partidele care, după scopul lor sau comportarea aderenţilor lor, tind să prejudicieze sau să înlăture ordinea fundamentală democratică sau să pună în pericol existenta Republicii Federale Germania sunt neconstituţionale. Asupra problemei neconstituţionalităţii hotărăşte Tribunalul Constituţional Federal.

Articolul 22.
[Steagul federal]

Steagul federal este negru-roşu-auriu.

Articolul 23.
[Uniunea Europeană]

(1) Pentru realizarea unei Europe Unite, Republica Federală Germania cooperează la dezvoltarea Uniunii Europene, care promovează principiile Statului de drept, democrate, sociale şi federative şi principiul solidarităţii şi garantează o apărare a drepturilor fundamentale în mod substanţial comparabilă cu această Lege Fundamentală. Federaţia poate ca urmare să transmită drepturi de suveranitate prin lege, cu încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat). Pentru constituirea Uniunii Europene precum şi pentru amendarea bazelor sale convenţionale şi pentru reglementări comparabile, prin care această Lege Fundamentală potrivit conţinutului său este amendată sau completată sau sunt făcute posibile asemenea amendări sau completări, se aplică articolul 79, paragrafele (2) şi (3).

(2) În problemele Uniunii Europene cooperează Bundestagul şi landurile prin Consiliul Federal (Bundesrat). Guvernul Federal trebuie să informeze Bundestagul şi Consiliul Federal (Bundesrat) în mod amplu şi cât mai curând posibil.

(3) Guvernul Federal face o dare de seamă Camerei Inferioare (Bundestag) asupra punctului său de vedere înainte de participarea la dezbaterile juridice ale Uniunii Europene. Guvemul Federal ia în consideraţie punctul de vedere al Camerei Inferioare (Bundestag) la tratative. Amănuntele se reglementează prin lege.

(4) Consiliul Federal (Bundesrat) trebuie să participe la formarea voinţei Federaţiei, în măsura în care el ar fi colaborat la o măsură internă corespunzătoare a unui Stat sau în măsura în care landurile ar fi competente în interior.

(5) În măsura în care sunt atinse interesele landurilor într-un domeniu de competenţă exclusivă a Federaţiei sau în măsura în care de altfel Federaţia are dreptul de legiferare, Guvernul Federal ia în consideraţie punctul de vedere al Consiliului Federal (Bundesrat). Dacă în centrul de greutate sunt implicate

împuternicirile de legiferare ale landurilor, structura organelor sale sau procedurile sale administrative, trebuie avută în vedere la formarea voinţei Federaţiei interpretarea decisivă în această privinţă a Consiliului Federal (Bundesrat); la aceasta trebuie să se menţină răspunderea de Stat unitar al Federaţiei. În chestiunile care pot să ducă la sporirea cheltuielilor sau micşorarea veniturilor pentru Federaţie, este necesară încuviinţarea Guvernului Federal.

(6) Dacă sunt atinse în centrul de greutate, competenţele de legiferare exclusivă ale landurilor, respectarea drepturilor, care revin Republicii Federale Germania ca Stat membru al Uniunii Europene, trebuie să fie transmise de la Federaţie la un reprezentant al landurilor desemnat de Consiliul Federal (Bundesrat). Respectarea drepturilor are loc cu participarea şi acordul Guvernului Federal; la aceasta trebuie să se menţină răspunderea de Stat unitar il Federaţiei.

(7) Amănuntele pentru paragrafele de la (4) la (6) se Reglementează printr-o lege, care are nevoie de încuviințarea Consiliului Federal (Bundesrat).

Articolul 24.
[Transmiterea de drepturi suverane. Aderarea la sistemul de securitate colectivă]

(1) Federaţia poate transmite prin lege drepturi de suveranitate unor organizaţii internaţionale.

(2) În măsura în care landurile sunt competente în exercitarea împuternicirilor statale şi îndeplinirea sarcinilor statale, ele pot transmite cu încuviinţarea Guvernului Federal drepturile de suveranitate asupra amenajărilor de frontieră vecine.

(2) Federaţia poate să-şi rânduiască pentru apărarea păcii un sistem de securitate colectivă mutual; ea va consimţi prin aceasta la îngrădiri ale dreptului său de suveranitate pentru a aduce cu sine şi a asigura o ordine paşnică şi durabilă în Europa şi între popoarele lumii.

(3) Pentru reglementarea diferendelor interstatale, Federaţia va adera la înţelegeri asupra unui arbitraj internaţional general, cuprinzător şi obligatoriu.

Articolul 25.
[Dreptul internaţional, parte integrantă a dreptului federal]

Regulile generale ale dreptului internaţional sunt parte integrantă a dreptului federal. Ele primează faţă de legi şi creează în mod nemijlocit drepturi şi obligaţii pentru locuitorii teritoriului federal.

Articolul 26.
[Interzicerea războiului de agresiune]

(1) Acţiunile care sunt capabile şi sunt întreprinse în scopul de a tulbura convieţuirea paşnică a popoarelor, îndeosebi de a pregăti purtarea unui război de agresiune sunt anticonstituţionale. Ele se sancţionează.

(2) În purtarea războiului anumite arme pot fi produse, transportate şi puse în circulaţie numai cu încuviinţarea Guvernului Federal. Amănuntele se reglementează printr-o lege federală.

Articolul 27.
[Flota comercială]

Toate vasele comerciale germane formează o flotă comercială unică.

Articolul 28.
[Garanţia federală pentru constituţiile landurilor]

(1) Ordinea constituţională în landuri trebuie să fie în concordanţă cu principiile statului de drept republican, democratic şi social în spiritul acestei Legi Fundamentale. În landuri, districte şi comune, poporul trebuie să aibă o Reprezentanţă, care să rezulte din alegeri generale, nemijlocite, libere, egale şi secrete. La alegerile din districte şi comune au dreptul să aleagă şi să fie alese de asemenea persoanele care posedă cetăţenia unui stat membru al Comunităţii Europene, potrivit dreptului Comunităţii Europene. În comune se poate înlocui un corp constituit cu o adunare comunală.

(2) Comunelor trebuie să le fie garantat dreptul de a reglementa toate problemele comunităţii locale în cadrul legii cu răspundere proprie. De asemenea, asociaţiile comunale în cadrul domeniului legal de probleme după lege au dreptul de autoadministrare. Garanţia autoadministrației cuprinde şi temeiul răspunderii proprii financiare.

(3) Federaţia garantează că ordinea constituţională a landurilor corespunde drepturilor fundamentale şi dispoziţiilor paragrafelor (1) şi (2).

Articolul 29.
[Noua împărţire a teritoriului federal]

(1) Teritoriul federal poate să fie împărţit din nou ca să garanteze că landurile pot să îndeplinească sarcinile ce le revin după mărime şi capacitate. La acestea

trebuie avute în vedere ataşamentul patriotic, raporturile istorice şi culturale, utilitatea economică, precum şi condiţiile preliminare ale ordinii locale şi a planificării landului.

(2) Măsurile pentru o nouă împărţire a teritoriului federal se publică printr-o lege federală, care are nevoie de o confirmare prin referendum. Landurile interesate trebuiesc ascultate.

(3) Consultarea populară are loc în landurile din ale căror teritorii sau părţi din teritoriu trebuie să fie format un nou land sau un land să fie din nou delimitat. Votarea trebuie să fie formulată asupra problemei dacă landurile interesate trebuie să continue să fie compuse ca până atunci sau dacă urmează să fie format un nou land delimitat. Referendumul pentru formarea unui nou land sau pentru delimitarea din nou a unui land se realizează dacă în teritoriul viitor al acestora şi laolaltă în teritoriile sau în părţile din teritoriul unui land interesat, a căror apartenenţă la land trebuie de asemenea să se schimbe, în cazul în care o majoritate este de acord cu schimbarea. El nu se realizează dacă pe teritoriul unuia din landurile interesate o majoritate o respinge; respingerea este totuşi fără eficienţă dacă într-o parte a teritoriului, a cărui apartenenţă la landul interesat trebuie să fie schimbată, o majoritate de două treimi este de acord cu modificarea, afară numai dacă în întreg teritoriu al landului în cauză o majoritate de două treimi respinge modificarea.

(4) Dacă într-un spaţiu de locuit sau economic compact delimitat, ale cărui părţi se întind în mai multe landuri şi care are cel puţin un milion de locuitori, s-a cerut prin referendum de a zecea parte din cei care au dreptul să aleagă în Bundestag, ca pentru acest spaţiu să aducă cu sine o apartenenţă de land unitară, atunci trebuie ca printr-o lege federală înăuntrul a doi ani fie să hotărască dacă apartenenţa să fie schimbată conform paragrafului (2) fie să aibă loc în landurile interesate un referendum.

(5) Referendumul trebuie să cerceteze anume dacă se găseşte adeziune pentru modificarea propusă prin lege a apartenenţei la land. Legea poate prezenta diferite propuneri prin referendum, totuşi nu mai mult de două. Dacă o majoritate este de acord pentru modificarea propusă a apartenenţei la un land, atunci, printr-o lege federală trebuie să se hotărască înăuntrul a doi ani, dacă se modifică apartenenţa la un land potrivit paragrafului (2). Dacă o propunere supusă referendumului este aprobată în condiţiile paragrafului (3), frazele 3 şi 4, atunci în decurs de doi ani de la efectuarea referendumului trebuie să fie promulgată o lege federală pentru înfiinţarea landului propus care nu mai are nevoie de o confirmare prin referendum.

(6) Majoritatea într-un referendum şi într-o consultare populară este majoritatea voturilor exprimate, dacă ea cuprinde cel puţin o pătrime a alegătorilor pentru Bundestag. În rest, amănuntele asupra consultării populare, a referendumului şi a iniţiativei populare sunt reglementate printr-o lege federală; aceasta poate să prevadă ca o inițiativă populară să nu mai poată să fie reînnoită într-un interval de cinci ani.

(7) Alte modificări ale situaţiei teritoriale a landurilor pot avea loc prin acordurile statale încheiate între landurile interesate, cu încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), dacă teritoriul a cărui apartenenţă la land trebuie să fie modificată nu are mai mult de 50.000 de locuitori. Amănuntele se reglementează printr-o lege federală, care are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat). Ea trebuie să prevadă consultarea comunelor şi a districtelor interesate.

(8) Landurile pot să reglementeze o nouă împărţire pentru teritoriul cuprins în ele la momentul respectiv sau pentru o parte din teritoriu prin acorduri statale prin derogare de la prevederile paragrafelor de la (2) la (7). Comunele şi districtele interesate trebuiesc consultate. Acordul statal are nevoie de ratificare prin referendum în fiecare din landurile participante. Dacă acordul statal priveşte părţi din teritoriul landurilor, ratificarea poate fi limitată la referendum în aceste părţi din teritoriu; fraza 5, a doua jumătate, nu-şi găseşte aplicare. La un referendum hotărăşte majoritatea voturilor exprimate, dacă ea cuprinde cel puţin o pătrime din alegători cu drept de vot pentru Bundestag; amănuntele sunt reglementate printr-o lege federală. Acordul statal are nevoie de încuviinţarea Bundestagului.

Articolul 30.
[Atribuţiile landurilor]

Exercitarea puterilor publice şi îndeplinirea îndatoririlor statale cad în sarcina landurilor, în măsura în care această Lege Fundamentală nu prevede sau admite o altă reglementare.

Articolul 31.
[Supremaţia dreptului federal]

Dreptul federal primează asupra dreptului landurilor.

Articolul 32.
[Relaţiile externe]

(1) Întreţinerea relaţiilor cu Statele străine este de competenţa Federaţiei.

(2) Înaintea încheierii unui tratat care atinge situaţia specială a unui land, acest land trebuie să fie consultat în timp util.

(3) În măsura în care sunt competente să legifereze, landurile pot încheia tratate cu Statele străine cu încuviinţarea Guvernului Federal.

Articolul 33.
[Drepturile civice]

(1) Fiecare german are în fiecare land aceleaşi drepturi şi obligaţii civice.

(2) Fiecare german are acces egal la orice funcţie publică, potrivit cu aptitudinile, calificarea şi capacitatea sa profesională.

(3) Folosinţa drepturilor civile şi civice, admiterea în funcţiile publice cât şi drepturile câştigate în serviciile publice sunt independente de confesiunea religioasă.

Nimănui nu i se poate aduce un prejudiciu pe motivul apartenenţei sau neapartenenţei la o profesiune de credinţă sau filosofică.

(4) Exercitarea drepturilor de suveranitate trebuie de regulă să fie transmisă ca o îndatorire permanentă funcţionarilor publici, ale căror relaţii de serviciu şi de fidelitate sunt publice şi legale.

(5) Dreptul serviciului public trebuie să fie reglementat ținând seama de principiile tradiţionale ale statutului de funcţionar public.

Articolul 34.
[Răspunderea pentru încălcarea îndatoririlor de serviciu]

Dacă cineva, în exercitarea unei funcţii publice ce îi este încredinţată, încalcă obligaţia de serviciu care îi revine faţă de un terţ, atunci responsabilitatea cade, în principiu, asupra Statului sau a corpului constituit în al cărui serviciu se află. În caz de premeditare sau de neglijenţă gravă, calea de regres rămâne deschisă. Pentru pretenţiile în despăgubire şi pentru regres calea judiciară ordinară nu poate fi închisă.

Articolul 35.
[Asistenţa judiciară administrativă. Asistenţa în caz de catastrofă]

(1) Toate autorităţile Federaţiei şi ale landurilor îşi acordă reciproc asistenţă judiciară şi administrativă.

(2) În vederea menţinerii sau restabilirii ordinii publice, un land poate, în cazuri de importanţă deosebită, să ceară forţe şi echipament de la corpul federal de pază a frontierei pentru sprijinirea poliţiei sale, dacă, în lipsa acestui ajutor, poliţia sa nu poate să îndeplinească o misiune sau ar îndeplini-o cu greutăţi considerabile. În caz de catastrofă naturală sau de un accident deosebit de grav, un land poate să solicite forţe de poliţie altor landuri, forţe şi echipament altor administraţii şi corpului federal de pază a frontierei.

(3) În cazul în care catastrofa naturală sau accidentul pun în primejdie un teritoriu mai întins decât al unui land, atunci Guvernul Federal poate, în măsura în care este necesar pentru o combatere eficientă, să dea directive guvernelor landurilor să pună la dispoziţie forţele de poliţie ale altor landuri şi să instaleze pentru sprijinirea forţelor de poliţie unităţi ale corpului federal de pază a frontierei şi ale forţelor combatante. Măsurile Guvernului Federal luate potrivit frazei 1 trebuiesc de altfel anulate la cererea Consiliului Federal (Bundesrat), dacă nu au fost anulate îndată după înlăturarea primejdiei.

Articolul 36.
[Personalul autorităţilor federale]

(1) În autorităţile federale supreme trebuiesc folosiţi funcţionari din toate landurile într-o proporţie echitabilă. Persoanele ocupate în celelalte autorităţi federale trebuie să fie luate de regulă din landul în care activează.

(2) Legile de organizare a armatei trebuie să ţină seamă de asemenea de împărţirea Federaţiei în landuri şi de situaţia lor regională specifică.

Articolul 37.
[Constrângerea federală]

(1) Dacă un land nu îşi îndeplineşte obligaţiile federale care îi revin după Legea Fundamentală sau după o altă lege federală, Guvernul Federal poate lua măsurile necesare, cu încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), pentru ca landul să fie obligat pe calea constrângerii federale la îndeplinirea datoriilor sale.

(2) Pentru aducerea la îndeplinirea a constrângerilor federale, Guvernul Federal sau reprezentantul său are dreptul de a da dispoziţii tuturor landurilor şi autorităţilor acestora.

III. BUNDESTAGUL

Articolul 38.
[Alegerea]

(1) Deputaţii Bundestagului german sunt aleşi în alegeri generale, nemijlocite, libere, egale şi secrete. Ei sunt reprezentanţi ai întregului popor şi nu sunt legaţi de mandate şi directive, ci sunt supuşi numai conştiinţei lor.

(2) Alegător este cel care a împlinit vârsta de optsprezece ani; eligibil este cel care împlineşte vârsta cu care intră în majorat.

(3) Amănuntele se determină printr-o lege federală.

Articolul 39.
[Întrunirea şi legislatura]

(1) Bundestagul este ales pe patru ani. Legislatura sa se sfârşeşte la întrunirea unui nou Bundestag. Noile alegeri au loc cel mai devreme la patruzeci şi cinci de zile şi cel mai târziu la patruzeci şi şapte de zile de la începutul legislaturii. În cazul unei dizolvări a Bundestagului, noile alegeri au loc în interval de şaizeci de zile.

(2) Bundestagul se întruneşte cel mai târziu în a treizecea zi după alegeri.

(3) Bundestagul hotărăşte închiderea şi reluarea sesiunii. Preşedintele îl poate convoca mai devreme. El este obligat să o facă, dacă o treime din membri, Preşedintele Federal sau Cancelarul Federal o cer.

Articolul 40.
[Preşedintele. Regulamentul interior]

(1) Bundestagui alege pe preşedintele său, pe vicepreşedinţi şi pe secretari. El adoptă un Regulament Interior.

(2) Preşedintele veghează la inviolabilitatea incintei Bundestagului şi exercită puterea poliţienească. Nici o percheziţie sau sechestru nu poate avea loc în interiorul Bundestagului fără încuviinţarea sa.

Articolul 41.
[Verificarea alegerilor]

(1) Verificarea alegerilor este de resortul Bundestagului. El hotărăşte de asemenea dacă un deputat a pierdut calitatea de membru al Bundestagului.

(2) Împotriva hotărârii Bundestagului este admisă contestaţia la Tribunalul Constituţional Federal.

(3) Amănuntele sunt reglementate printr-o lege federală.

Articolul 42.
[Publicitatea şedinţelor. Principiul majorităţii]

(1) Dezbaterile Bundestagului sunt publice. La propunerea unei zecimi din membrii lui sau la propunerea Guvernului Federal publicitatea poate fi exclusă cu o majoritate de două treimi. Asupra propunerii se hotărăşte în şedinţă cu uşile închise.

(2) Pentru ca Bundestagul să ia o hotărâre este necesară majoritatea voturilor exprimate, atâta timp cât această Lege Fundamentală nu prevede altfel. Pentru alegerile efectuate în Bundestag, Regulamentul Interior poate să prevadă excepţii.

(3) Dările de seamă autentice asupra şedinţelor publice ale Bundestagului şi ale comisiilor sale nu atrag nici o responsabilitate.

Articolul 43.
[Prezenţa membrilor Guvernului Federal]

(1) Bundestagul şi comisiile sale pot cere prezenţa oricărui membru al Guvernului Federal.

(2) Membrii Consiliului Federal (Bundesrat) şi ai Guvernului Federal, precum şi delegaţii lor, au acces la toate şedinţele Bundestagului şi ale comisiilor sale. Ei trebuie sa fie ascultaţi oricând.

Articolul 44.

[Comisiile de anchetă]

(1) Bundestagul are dreptul, iar la propunerea unei pătrimi din membrii săi datoria, să instituie o comisie de anchetă însărcinată să strângă mărturiile necesare în dezbatere publică. Publicitatea poate fi exclusă.

(2) La administrarea de probe se aplică prin asemănare prevederile din procedura penală. Secretul corespondenţei, al poştei şi al telecomunicaţiilor rămâne neatins.

(3) Tribunalele şi organele administrative sunt obligate să acorde asistenţă juridică şi asistenţă administrativă.

(4) Hotărârile comisiilor de anchetă nu sunt supuse controlului judiciar. Tribunalele sunt libere să aprecieze şi să judece situaţiile de fapt care au făcut obiectul anchetei.

Articolul 45.
[Comisia pentru problemele Uniunii Europene]

Bundestagul instituie o Comisie pentru problemele Uniunii Europene. El poate să o împuternicească să susţină drepturile Bundestagului pe lângă Guvernul Federal.

Articolul 45a.
[Comisiile pentru afaceri externe şi pentru apărare]

(1) Bundestagul instituie o Comisie pentru afacerile externe şi o Comisie pentru apărare.

(2) Comisia de apărare are de asemenea drepturile unei Comisii de anchetă. La propunerea unei treimi din membrii săi, ea are obligaţia să facă cercetări asupra unei afaceri.

(3) Articolul 44, paragraful (1), nu se aplică în domeniul apărării.

Articolul 45b.
[Delegatul Bundestagului pentru armată]

Pentru apărarea drepturilor fundamentale şi ca organ auxiliar al Bundestagului la exercitarea controlului parlamentar se numeşte un delegat al Bundestagului pentru armată. Amănuntele se reglementează printr-o lege federală.

Articolul 45c.
[Comisia de petiţii]

(1) Bundestagul instituie o Comisie de petiţii însărcinată cu examinarea cererilor şi reclamaţiilor care sunt adresate Bundestagului conform articolului 17.

(2) Împuternicirile Comisiei de verificare a reclamaţiilor se reglementează printr-o lege federală.

Articolul 46.
[Indemnitatea şi imunitatea deputaţilor]

(1) Un deputat nu poate fi urmărit în nici un moment, judiciar sau disciplinar, din cauza votului lui sau a unei declaraţii pe care a făcut-o în Bundestag sau într-una din comisiile sale sau să fie tras la răspundere în alt mod în afara Bundestagului. Aceasta nu se aplică pentru injuriile defăimătoare.

(2) Un deputat nu poate fi tras la răspundere sau arestat pentru fapte pedepsite de lege decât cu încuviinţarea Bundestagului, afară numai dacă a fost arestat în flagrant delict sau în cursul zilei următoare comiterii faptei.

(3) Încuviinţarea Bundestagului este de asemenea necesară pentru orice altă îngrădire a libertăţii personale a u n u i deputat sau pentru pornirea unei proceduri judiciare împotriva unui deputat în baza articolului 18.

(4) Orice acţiune penală şi orice urmărire în baza articolului 18 împotriva unui deputat, orice arest sau orice alte îngrădiri ale libertăţii sale personale trebuiesc suspendate la cererea Bundestagului.

Articolul 47.
[Dreptul de refuz de a depune ca martor]

Deputaţii sunt îndreptăţiţi să refuze să depună mărturie cu privire la persoanele care le-au confiat fapte în calitatea lor de deputaţi sau cărora ei le-au încredinţat fapte în această calitate, precum şi cu privire la aceste fapte. Atâta timp cât acest drept este în vigoare este inadmisibilă sechestrarea de documente.

Articolul 48.
[Drepturile deputaţilor]

(1) Cel care candidează pentru un loc în Bundestag are dreptul la un concediu necesar pentru pregătirea alegerii sale.

(2) Nimeni nu poate fi împiedicat să ia în primire şi să exercite mandatul de deputat. Concedierea sau demiterea pe acest motiv este inadmisibilă.

(3) Deputaţii au dreptul la o indemnizaţie echitabila care să le asigure independenţa. Ei au dreptul la folosinţa gratuită a tuturor mijloacelor de transport ale Statului. O lege federală reglementează amănuntele.

Articolul 49.

(Abrogat prin Legea Federală din 23 August 1976, după ce anterior fusese modificat prin Legea Federală din 19 Martie 1956.)

IV. CONSILIUL FEDERAL (BUNDESRAT)

Articolul 50.
[Funcţiune]

Prin Consiliul Federal (Bundesrat) landurile cooperează la legiferarea şi administrarea Federaţiei şi la problemele Uniunii Europene.

Articolul 51.
[Compunere]

(1) Consiliul Federal (Bundesrat) este compus din membri ai guvernelor landurilor, pe care acestea îi numesc şi îi revocă. Ele pot fi reprezentate prin alţi membri ai guvernelor.

(2) Fiecare land are cel puţin trei voturi, landurile cu mai mult de două milioane de locuitori au patru voturi, landurile cu mai mult de şase milioane de locuitori au cinci voturi, iar landurile cu mai mult de şapte milioane de locuitori au şase voturi.

(3) Fiecare land poate să trimită atâţia membri câte voturi are. Voturile unui land pot să fie date numai global , și numai prin membrii prezenţi sau delegaţii acestora.

Atllcolul 52.
[Președintele. Regulamentul interior. Dezbateri. Camera Europeană]

(1) Consiliul Federal (Bundesrat) îşi alege preşedintele pe un an.

(2) Preşedintele convoacă Consiliul Federa (Bundesrat). El este obligat să-l convoace, dacă reprezentanți a cel puţin două landuri sau Guvernul Federal o cer.

(3) Consiliul Federal (Bundesrat) ia hotrâri cu cel puţin majoritatea voturilor sale. El îşi adoptă un Regulament Interior. Dezbaterile sunt publice. Publicitatea poate fi exclusă.

(3a) Pentru problemele privind Uniunea Europeană, Consiliul Federal (Bundesrat) poate să înfiinţze o Cameră Europeană, ale cărei hotărâri sunt consideate hotărâri ale Consiliului Federal (Bundesrat); Articolul 51, paragraful (2), se aplică prin asemănare.

(4) Din comisiile Consiliului Federal (Bndesrat) pot face parte şi alţi membri sau delegaţi ai guvernelor landurilor.

Articolul 53.
[Prezenţa membrilor Guvernului Federal]

Membrii Guvernului Federal au dreptul iar la cerere datoria - să participe la dezbaterile Consiului Federal (Bundesrat) şi ale comisiilor sale. Ei trebuie ă fie ascultaţi oricând. Consiliul Federal (Bundesrat) trebui să fie ţinut la curent de Guvernul Federal asupra mersului treburilor.

IVa. COMISIA MIXTĂ

Articolul 53a.
[Comisia Mixtă]

(1) Comisia Mixtă se compune din două treimi din deputaţi ai Bundestagului, o treime din membri ai Consiliului Federal (Bundesrat). Deputaţii sunt desemnaţi de Bundestag în proporţie cu ponderea fracţiunii; ei nu trebuie să aparţină Guvernului Federal. Fiecare land este reprezentat printr-un membru al Consiliului Federal (Bundesrat) desemnat de acesta; aceşti membri nu sunt legaţi de directive. Formarea Comisiei Mixte şi procedura sa sunt stabilite printr-un Regulament Interior care trebuie să fie hotărât de Bundestag şi care are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat).

(2) Guvernul Federal trebuie să informeze Comisia Mixtă asupra planurilor sale în caz de apărare. Drepturile Bundestagului şi ale comisiilor sale prevăzute 1a articolul 43, paragraful (1), rămân intacte.

I. PREŞEDINTELE FEDERAL

Articolul 54.
[Alegerea de către adunarea federală]

(1) Preşedintele Federal este ales fără dezbatere de către Adunarea Federală. Eligibil este orice german care are drept de vot în alegerile pentru Bundestag şi a împlinit vârsta de patruzeci de ani.

(2) Funcţia de Preşedinte Federal durează cinci ani. Realegerea consecutivă este permisă numai o dată.

(3) Adunarea Federală este compusă din membrii Bundestagului şi dintr-un număr egal de membri aleşi după principiul reprezentării proporţionale de către Reprezentanţele Populare ale landurilor.

(4) Adunarea Populară se întruneşte cel mai târziu în treizeci de zile înainte de expirarea duratei funcţiei Preşedintelui Federal, iar în caz de încheiere înainte de termen cel mai târziu în treizeci de zile de la acest moment. Ea va fi convocată de Preşedintele Bundestagului.

(5) După expirarea legislaturii, termenul prevăzut în Iraza 1 din paragraful (4) începe cu prima întrunire a Bundestagului.

(6) Este ales cel care obţine voturile majorităţii Adunării Federale. Dacă această majoritate nu este obţinută de nici un candidat în două tururi de scrutin, este ales cel care în următorul tur de scrutin întruneşte cele mai multe voturi.

(7) Amănuntele se reglementează printr-o lege federală.

Articolul 55.
[Incompatibilităţi]

(1) Preşedintele Federal nu poate să aparţină nici guvernului nici unui corp legislativ al Federaţiei sau al unui land.

(2) Preşedintele Federal nu poate să exercite nici o altă funcţie salariată, nici o profesiune sau ocupaţie şi nici să aparţină unei direcţii sau unui consiliu de administraţie ale unei întreprinderi bazate pe profit.

Articolul 56.
[Jurământul la intrarea în funcţi]

Preşedintele Federal presteaza la intrarea în fucţie înaintea membrilor reuniţi ai Bunastagului şi ai Consiliului Federal (Bundesrat) următorul jurământ:

„Jur să-mi consacru puterea binelui poporui german, să sporesc bunăstarea sa, să-l previn de prejudicii, să respect şi să apăr Legea Fndamentală şi legile Federaţiei, să-mi îndeplinesc în mod conştiincios îndatoririle şi să fac dreptate tuturor. Aşa să-mi ajute Dumnezeiu". Jurământul poate fi prestat fără întărire religioasă.

Articolul 57.
[Suplinirea]

În caz de împiedicare sau de încieiere înainte de termen a funcţiei sale, prerogativele reşedintelui Federal sunt exercitate de Preşedintele Consiliului Fede ral (Bundesrat).

Articolul 58.
[Contrasemnătura Guvernului Federal]

Ordonanţele şi decretele Preşedintelui Federal au nevoie pentru a fi valabile de contrasemătura Cancelarului Federal sau a ministrului federal competent. Aceasta nu se aplică la numirea şi revocarea Cancelarului Federal, la dizolvarea Bundestagului în virtutea Articolului 63 şi la petiţiile prevăzute în Articolul 69, paragraful (3).

Articolul 59.
[Puterea de reprezentare internaţioală]

(1) Preşedintele reprezintă Federaţia în relaţiile internaţionale. El semnează în numele Federaţiei tratatele internaționale cu statele străine. El creditează şi numeşte miniştrii plenipotenţiari.

(2) Tratatele care reglementează relaţiile politice ale Federaţiei sau care se referă la subiecte ale legislației federale impun acordul sau participarea, în baza unei legi federale, a organismelor responsabile în acest caz pentru adoptarea legilor federale. Pentru convenţiile administrative se aplică, în mod similar, prevederile asupra administraţiei fedrale.

Articolul 59a.

(Introdus prin Lega federală din 1 Martie 1956, apoi abrogat prin Legea Federală in 24 Iunie 1958)

Articolul 60.

[Numirea funcţionarilor publici, civili şi militari. Dreptul de graţiere]

(1) Preşedintele Federal numeşte şi revocă pe judecătorii federali, pe funcţionarii publici federali, pe ofițeri şi pe subofiţeri, dacă prin lege nu se prevede altfel.

(2) El exercită în cazuri izolate și în numele Federaţiei dreptul de graţiere.

(3) El poate delega din aceste prerogative altor autorităţi.

(4) Paragrafele dela 2) a (4) ale rticoluli 46 se aplică prin asemănarePreședintelui Federal.

Articolul 61.

[Punerea sub acuzare în fața Tribunalului Costituţional Federal]

(1) Bundestagul sau Consiliul Federal (Bundesrat) pot să pună sub acuzare pe Preşedintele Federal înaintea Tribunalului Constituţional Federal pentru violarea voluntară a Legii Fundamentale sau a unei alte legi federale. Propunerea de punere sub acuzare trebuie să fie făcută de cel puţin o pătrime din membrii Bundestagului sau de o pătrime a voturilor din Consiliul Federal (Bundesrat). Hotărârea de punere sub acuzare are nevoie de o majoritate de două treimi a membrilor Bundestagului sau de două treimi a voturilor din Consiliul Federal (Bundesrat). Acuzarea este reprezentată de un delegat al camerei care a votat punerea sub acuzare.

(2) Dacă Tribunalul Constituţional Federal stabileşte că Preşedintele Federal este vinovat de violarea voluntară a Legii Fundamentale sau a altei legi federale, poate să-l declare decăzut din funcţie. După punerea sub acuzare, el poate fi suspendat din funcţie printr-o ordonanţă provizorie.

VI. GUVERNUL FEDERAL

Articolul 62.

[Compunere]

Guvernul Federal este compus din Cancelarul Federal şi din miniştrii federali.

Articolul 63.

[Alegerea şi numirea Consiliului Federal]

(1) Cancelarul Federal este ales de Bundestag, fără dezbateri, la propunerea Preşedintelui Federal.

(2) 'Este ales cel care întruneşte majoritatea voturilor Bundestagului. Cel ales trebuie să fie numit de Preşedintele Federal.

(3) Dacă cei propus nu este ales, Bundestagul poate, în termen de paisprezece zile după turul de scrutin, să aleagă un Cancelar Federal cu mai mult de jumătate din membrii săi.

(4) Dacă alegerea nu se realizează în acest termen, atunci are loc un nou tur de scrutin în care este ales cel care obţine cele mai multe voturi. Dacă cel ales întruneşte voturile majorităţii Bundestagului, Preşedintele Federal trebuie să-l numească în şapte zile de la alegere. Dacă cel ales nu atinge această majoritate, Preşedintele Federal trebuie, în termen de şapte zile, fie să-l numească, fie să dizolve Bundestagul.

Articolul 64.

[Numirea miniştrilor federali]

(1) Miniştrii federali sunt numiţi şi revocaţi de către Bundestag la propunerea Cancelarului Federal.

(2) Cancelarul Federal şi miniştrii federali depun înaintea Bundestagului jurământul prevăzut la Articolul 56.

Articolul 65.

[Repartiţia responsabilităţilor]

Cancelarul Federal hotărăşte liniile directoare ale politicii şi poartă răspunderea pentru aceasta. În limitele acestor linii directoare, fiecare ministru federal conduce departamentul său în mod independent şi sub răspundere proprie. Asupra divergenţelor de opinie dintre miniştrii federali decide Guvernul Federal. Cancelarul Federal conduce treburile sale după un Regulament Interior hotărât de Guvernul Federal şi aprobat de Preşedintele Federal.

Articolul 65a.

[Dreptul de comandă asupra forţelor combatante]

Ministrul federal al apărării are putere de conducere şi de comandă asupra forţelor armate.

Articolul 66.

[Incompatibilităţi]

Cancelarul Federal şi miniştrii federali nu pot să exercite nici o altă funcţie salariată, nici o ocupaţie sau profesiune şi nici să aparţină, fără aprobarea Bundestagului, direcţiei sau consiliului de administraţie ale unei întreprinderi bazate pe profit.

Articolul 67.
[Votul de neîncredere]

(1) Bundestagul nu poate să pronunţe neîncrederea în Cancelarul Federal decât prin alegerea, cu majoritatea membrilor săi, a unui succesor şi solicitând Preşedintelui Federal să-l revoce pe cel în funcţie. Preşedintele Federal trebuie să se conformeze cererii şi să-l numească pe cel ales.

(2) Între propunere şi alegere trebuie să treacă patruzeci şi opt de ore.

Articolul 68.
[Votul de încredere. Dizolvarea Bundestagului]

(1) Dacă o propunere a Cancelarului Federal de a i se acorda încrederea nu a fost aprobată de Bundestag cu majoritatea membrilor săi, atunci Preşedintele Federal, la propunerea Cancelarului Federal, poate, în termen de douăzeci şi una de zile, să dizolve Bundestagul. Dreptul de dizolvare se stinge de îndată ce Bundestagul alege un nou Cancelar Fderal cu majoritatea membrilor săi.

(2) Între propunere şi scrutin trebuie să treacă patruzeci şi opt de ore.

Articolul 69.
[Locţiitorul Cancelarului Federal. Durata funcţiei]

(1) Cancelarul Federal numeşte pe un ministru federal ca adjunct al său.

(2) Funcţia de Cancelar Federal şi cea de ministru federal iau sfârşit în mod automat la reunirea unui nou Bundestag; funcţia de ministru fedral ia de asemenea sfârşit prin încetarea, prin orice mod, a funcției Cancelarului Federal.

(3) La cererea Preşedintelui Fedral adresată Cancelarului Federal, sau la cererea Cancelarului Federal adresată Preşedintelui Federal, miniştrii federali sunt obligați să continue conducerea afacerilor până la numirea unor succesori.

VII. Legislația federală

Articolul 70.
[Repartizarea competenţei de legierare înte Federaţie şi landuri]

(1) Landurile au dreptul de legiferare în măsura în care această Lege Fundamentală nu conferă Federaţiei prerogative legislative.

(2) Delimitarea competenţei între Federaţie şi landuri se stabileşte prin prevederile acestei Legi Fundamentale relative la legiferarea exclusivă sau concurentă.

Articolul 71.
[Legiferarea exclusivă a Federaţiei]

În domeniul legiferării exclusive a Federaţiei landurile au autoritatea să legifereze numai dacă şi în măsura în care sunt împuternicite în mod expres printr-o lege federală.

Articolul 72.
[Legiferarea concurentă]

(1) În domeniul legiferării concurente landurile au autoritatea de legiferare atâta timp cât şi în măsura în care Federaţia nu a făcut uz prin lege de competenţa sa de legiferare.

(2) Federaţia are drept de legiferare în acest domeniu, dacă şi în măsura în care instaurarea unor condiţii de viaţă uniforme pe teritoriul federal sau respectarea unităţii legislative şi economice în interesul unităţii statale face necesară o reglementare legală federală unitară.

(3) Printr-o lege federală se poate hotărî că reglementarea legală federală în care necesitatea în sensul paragrafului (2) nu mai persistă se poate înlocui printr-o lege a landului.

Articolul 73.
[Domeniile legislaţiei exclusive]

Federaţia are legiferare exclusivă în materie de:

1° afaceri externe şi apărare, inclusiv ocrotirea populaţiei civile;

2° cetăţenie federală;

3° liberă circulaţie, serviciu de paşapoarte, imigrare şi emigrare, extrădare;

4° schimb valutar, sistem de credit şi monetar, măsuri şi greutăţi, determinare a timpului;

5° unitate a domeniului vamal şi comercial, acorduri comerciale şi de navigaţie, liberă circulaţie a mărfurilor, schimb de mărfuri şi de plăţi cu străinătatea, inclusiv proiecţie vamală şi pază a frontierelor;

6° circulaţie aeriană;

6a° trafic pe căile ferate care se găsesc în întregime sau în cea mai mare parte în proprietatea Federaţiei (Căile Ferate Federale), construire, întreţinere şi exploatare a terasamentelor Căilor Ferate Federale, precum şi cererile de despăgubiri pentru folosirea acestor terasamente;

7° poştă şi telecomunicaţii;

8° statut juridic al personalului permanent din serviciul Federaţiei şi al organelor de drept public care ţin în mod nemijlocit de Federaţie;

9° protecţie a proprietăţii industriale, a drepturilor de autor şi a drepturilor de editare;

10° colaborare a Federaţiei cu landurile:

a) în materie de poliţie criminală;

b) la protecţia ordinii fundamentale liberale şi democratice, la existenţa şi securitatea Federaţiei sau a unui land (protecţie constituţională) şi

c) la apărarea împotriva tentativelor pe teritoriul federal de a pune în pericol interesele externe ale Republicii Federale Germania prin folosirea forţei sau prin acte preparatorii efectuate în acest scop, precum şi la organizarea unui serviciu federal de poliţie criminală şi de combatere internaţională a crimei;

11° statistică la nivel federal.

Articolul 74.
[Domeniile legiferării concurentei]

(1) Legiferarea concurentă se întinde asupra următoarelor domenii:

1° dreptul civil, dreptul penal, executarea sentinţelor penale, organizarea judecătorească, procedura judiciară, avocatura, notariatul şi statutul jurisconsulţilor;

2° starea civilă;

3° dreptul de asociere şi de întrunire;

4° dreptul de rezidenţă şi de domiciliere a străinilor;

4a° regimul armelor şi al explozivelor;

5° *(abrogat prin Legea Federală din 27 Octombrie 1994)*

6° problemele refugiaţilor şi ale expulzaţilor;

7° asistenţa socială;

8° *(abrogat prin Legea Federală din 27 Octombrie 1994)*

9° despăgubiri de război şi reparaţii;

10° asistenţa invalizilor de război şi a urmaşilor victimelor războiului şi a foştilor prizonieri de război;

10a° mormintele militare şi mormintele altor victime ale războiului şi cele ale foştilor prizonieri de război;

11° dreptul economic (exploatare minieră, industrie, energie, meşteşuguri, profesiune, comerţ, instituţii bancare şi de bursă, societăţi de asigurare privată);

11a° producerea şi utilizarea energiei nucleare în scopuri paşnice, construcţia şi punerea în funcţiune a instalaţiilor cu această destinaţie, protecţia împotriva pericolelor rezultate din eliberarea energiei nucleare sau de la gazele ionizante şi îndepărtarea substanţelor radioactive;

12° legislaţia muncii, inclusiv a organizării sociale a întreprinderilor, protecţia muncii, plasarea braţelor de muncă, precum şi asigurările sociale, inclusiv a asigurării împotriva şomajului.

13° reglementarea subvenţionării învăţământului, teoretic şi profesional, şi încurajarea cercetării ştiinţifice;

14° dreptul de expropriere privind domeniile vizate de Articolele 73 şi 74;

15° transferarea pământului şi a solului, a bogăţiilor naturale şi a mijloacelor de producţie în proprietate comună sau în alte forme de economie colectivă;

16° prevenirea abuzurilor puterii economice;

17° dezvoltarea producţiei agricole şi forestiere, asigurarea aprovizionării cu nutreţ, importul şi exportul produselor agricole şi forestiere, pescuitul în largul mării şi pescuitul costier, paza coastei;

18° circulaţia terenurilor, dreptul de proprietate funciară şi regimul de arendare agricolă, fondul locativ, cartierele de colonişti şi cartierele de locuinţe ieftine;

19° măsurile împotriva maladiilor periculoase pentru comunitate sau contagioase pentru oameni şi animale, admiterea în profesiunile medicale şi de asistenţă medicală şi altele de acest fel, comerţul cu produse medicale şi farmaceutice, cu stupefiante şi cu produse toxice;

19a° asigurarea economică a spitalelor şi reglementarea tarifelor de spitalizare;

20° protecţia comerţului cu produse alimentare şi cu delicatese, produse de larg consum, seminţe şi plante agricole şi forestiere, protecţia arborilor şi a plantelor împotriva bolilor şi a dăunătorilor, precum şi protecţia animalelor;

21° navigaţia de cursă lungă şi navigaţia costieră (cabotajul), semnalizarea maritimă, navigaţia fluvială internă, serviciul meteorologic, căile maritime şi în apele interioare care servesc traficul public.

22° traficul rutier, circulaţia automobilelor, construirea şi întreţinerea şoselelor pentru circulaţia pe distanţe mari, precum şi încasarea şi distribuirea taxelor pentru flosirea drumurilor publice de către vehicule;

23° căile ferate, altele decât căile ferate federale, cu excepţia căilor ferate miniere.

24° îndepărtarea deşeurilor, lupta împotriva poluării aerului şi combaterea zgomotului;

25° responsabilitatea Statului;

26° fecundarea artificială la oameni, cercetarea şi mutțiile artificiale de informaţii genetice, precum şi transplantul de organe şi de ţesuturi.

(2) Legile privind paragraful (1), nr. 5°, au nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat)

Articolul 74a.

[Legiferarea concurentă privind salarizarea şi asigurarea existenţei în serviciul public]

(1) Legiferarea concurentă se întinde de asemenea asupra salarizării şi asigurării existenţei personalului din serviciul public, legat printr-un contract de serviciu şi fidelitate de drept public, în măsura în care nu cade în competenţa exclusivă de legiferare a Federaţiei în baza Articolului 73, nr. 8°.

(2) Legile federale în baza paragrafului (1) au nevoie de încuviinţarea Consiliului federal (Bundesrat).

(3) Au nevoie de asemenea de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat) legile federale adoptate în baza Articolului 73, punctul 8°, în măsura în care prevăd o altă stabilire şi un alt calcul ale salariului şi ale pensiei de asigurare socială, inclusiv ierarhizarea funcţiilor, sau alte baremuri minimale sau maximale decât legile federale adoptate în baza paragrafului (1).

(4) Paragrafele (1) şi (2) se aplică prin asemănare la stabilirea salariilor şi a pensiilor de asigurare socială ale judecătorilor landurilor. Legilor adoptate în baza Articolului 98, paragraful (1), le este aplicabil prin asemănare paragraful (3).

Articolul 75.
[Reguli-cadru]

Federaţia are dreptul, sub rezerva prevederilor Articolului 72, să adopte reguli-cadru pentru legiferarea landurilor cu privire la:

1° statutul juridic al persoanelor încadrate permanent în serviciile publice ale landurilor, comunelor şi ale altor organe de drept public, în măsura în care Articolul 74 nu prevede altfel;

$1a^0$ principiile generale ale instituţiilor de învăţământ superior;

2° statutul juridic al presei;

3° fondul cinegetic, octotirea naturii şi îmbunătăţirile funciare;

4° repartiţia pământurilor, amenajarea teritoriului şi regimul apelor;

5° regimul de evidenţă a populaţiei şi de eliberare a documentelor de legitimare;

6° apărarea bunurilor culturale germane împotriva trecerii lor peste graniţă în străinătate.

Articolui 75, paragraful (3) se aplică prin asemănare.

(2) Regulile-cadru pot să conţină numai în mod excepţional reglementări referitoare la cazuri speciale sau aplicabile în mod nemijlocit.

(3) Dacă Federaţia emite reguli-cadru, landurile sunt obligate să adopte într-un termen adecvat, determinat prin lege, legile de land care se impun.

Articolul 76.
[Proiectele de lege]

(1) Proiectele de lege sunt propuse Bundestagului de Guvernul Federal, de membri ai Bundestagului sau de Consiliul Federal (Bundesrat).

(2) Proiectele Guvernului Federal sunt depuse mai întâi la Consiliul Federal (Bundesrat). Consiliul Federal (Bundesrat) este în drept să-şi prezinte poziţia faţă de aceste propuneri în termen de şase săptămâni. Dacă se cere o prelungire a termenului din motive întemeiate, îndeosebi ţinând seamă de volumul unui proiect, termenul urcă la nouă săptămâni. Guvernul Federal poate să supună Bundestagului un proiect de lege pe care la depunerea sa la Consiliul Federal (Bundesrat) l-a caracterizat în mod excepţional ca deosebit de urgent, după trei săptămâni sau, în cazul în care Consiliul Federal (Bundesrat) a exprimat o cerere în sensul frazei 3, după şase săptămâni, chiar dacă Consiliul Federal (Bundesrat)

nu şi-a prezentat poziţia cu privire la el; el trebuie să transmită Bundestagului poziţia Consiliului Federal (Bundesrat) de îndată după primire. La propunerea de amendare a acestei Legi Fundamentale sau la transferarea unor drepturi de suveranitate potrivit Articolului 23 sau Articolul 24, termenul de prezentare a unei poziţii se prelungeşte la nouă săptămâni; fraza 2 nu se aplică.

(3) Propunerile Consiliului Federal (Bundesrat) trebuie trimise Bundestagului prin Guvernul Federal în termen de şase săptămâni. El trebuie odată cu acesta să-şi exprime poziţia sa. Dacă cere o prelungire a termenului din motive temeinice, îndeosebi ţinând seamă de volumul proiectului, termenul urcă la nouă săptămâni. Dacă Consiliul Federal (Bundesrat) a caracterizat un proiect în mod excepţional ca deosebit de urgent, termenul revine la trei săptămâni sau, dacă Guvernul Federal a exprimat o cerere în sensul frazei 3, la şase săptămâni. La propunerea de amendare a acestei Legi Fundamentale sau la transferarea de drepturi de suveranitate potrivit Articolului 23 sau Articolului 24, termenul său urcă la nouă săptămâni; fraza 3 nu este aplicabilă. Bunestagul trebuie să delibereze într-un termen convenabil şi să ia o hotărâre.

Articolul 77

[Procedura votării legilor. Opoziţia Consiliului Federal (Bundesrat)]

(1) Legile federale sunt adoptate de Bundestag. După aprobare ele sunt transmise fără întâziere Consiliului Federal (Bundesrat) de către preşedintele Bundestagului.

(2) Consiliul Federal (Bundesrat) poate să ceară în decurs de trei săptămâni de la primirea legii adoptate ca o comisie formată din membri ai Bundestagului şi ai Consiliului Federal (Bundesrat) să fie convocată pentru a discuta în comun unele propuneri. Compunerea şi procedura acestei comisii sunt stabite printr-un regulament interior, care este hotărât de Bundestag şi are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat). Membrii Consiliului Federal (Bundesrat) desemnaţi în această Comisie sunt legaţi de directive. Dacă pentru o lege este necesară încuviinţarea Consiliiui Federal (Bundesrat), atât Bundestagul cât şi Guvenul federal pot să ceară convocarea. Dacă Comisia propune o modificare a legii adoptate, Bundestagul trebuie să ia din nou o hotărâre.

(2a) În măsura în care este necesară pentru o lege încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), dacă nu a fost făcută o cerere potrivit paragrafului (2), fraza 1, sau dacă procedura de mediere a lat sfârşit fără o propunere de modificare a legii adotate, Consiliul Federal (Bundesrat) trebuie să ia o htărâre asupra încuviinţării într-un termen convenabil.

(3) Dacă pentru o lege nu ste necesară încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat) acesta poate, dacă procedura prevăzută în paragraful (2) a fost încheiată, să depună opoziţie în termen de două săptămâni împotriva legii adoptate de Bundestag. Termenul de opoziţie începe, în cazul paragrafului (2), ultima frază, o dată cu depunerea hotărârii luate din nou de către Bundestag, în toate cazurile o

dată cu depunerea de către preşedintele comisiei prevăzute în paragraful (2) a comunicării că procedura înaintea comisiei a fost încheiată.

(4) Dacă opoziţia este adoptată cu majoritatea voturilor Consiliului Federal (Bundesrat), atunci ea poate fi respinsă printr-o hotărâre a majorităţii membrilor Bundestagului. Dacă Consiliul Federal (Bundesrat) a adoptat opoziţia cu o majoritate de cel puţin două treimi a voturilor sale, atunci respingerea de către Bundestag are nevoie de o majoritate de două treimi, dar cel puţin de majoritatea membrilor Bundestagului.

Articolul 78
[Definitivarea legii federale]

O lege adoptată de Bundestag devine definitivă, dacă Consiliul Federal (Bundesrat) o încuviinţează, nu se face o propunere potrivit articolului 77, paragraful (2), nu se introduce opoziţie în termenul prevăzut de Articolul 77, paragraful (3), sau dacă opoziţia este retrasă ori este respinsă de Bundestag cu majoritatea necesară.

Articolul 79
[Amendarea Legii Fundamentale]

(1) Legea Fundamentală poate să fie amendată numai printr-o lege care modifică sau completează în mod expres textul Legii Fundamentale. Cât priveşte convenţiile internaţionale care au ca obiect o reglementare a păcii sau abolirea unui regim de ocupaţie sau sunt destinate să servească apărarea Republicii Federale, este suficient, pentru a preciza că dispoziţiile Legii Fundamentale nu sunt contrare încheierii şi punerii în vigoare a convenţiilor, un adaos la textul Legii Fundamentale, care se limitează această menţiune.

(1) O asemenea lege are nevoie de încuviinţarea a două treimi din membrii Bundestagului şi a două treimi din voturile Consiliului federal (Bundesrat).

(2) Amendarea acestei Legi Fundamentale prin care sunt admise împărţirea Federaţiei în landuri, principiul participării landurilor la legiferare sau principiile enunţate în articolele 1 şi 20 este inadmisibilă.

Articolul 80
[Emiterea de ordonanţe regulamentare]

(1) Guvernul Federal, un ministru federal sau guvernele landurilor pot fi împuternicite prin lege să emită ordonanţe regulamentare. În acest scop, în lege trebuie să fie determinate cuprinsul, scopul şi limitele împuternicirii acordate. Temeiul juridic trebuie să fie menţionat în ordonanţă. Dacă se prevede în lege că împuternicirea poate să fie transmisă mai departe, pentru transmiterea împuternicirii este nevoie de o ordonanţă regulamentară.

(2) Au nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal, sub rezerva unei reglementări contrare prin lege federală, ordonanţele Guvernului Federal sau ale unui ministru federal privind regulamentele generale şi îndatoririle pentru folosirea instalaţiilor

poştei şi telecomunicaţiilor, stabilirea taxelor pentru exploatarea căilor ferate ale Federaţiei, precum şi ordonanţele regulamentare emise în baza unor legi federale care au nevoie de încuviinţarea Consiliului federal (Bundesrat) sau care sunt executate de landuri prin mandatul Federaţiei sau în baza propriilor atribuţii.

(3) Consiliul Federal (Bundesrat) poate să adreseze Guvernului Federal propuneri pentru emiterea de ordonanţe regulamentare care au nevoie de încuviinţarea sa.

(4) În măsura în care prin lege federală sau în baza unei legi federale, guvernele de landuri sunt împuternicite să emită ordonanţe regulamentare, landurile sunt autorizate şi prin lege la un regulament.

Articolul 80a.
[Aplicarea dispoziţiilor legale în caz de stare de încordare]

(1) Dacă se prevede în această Lege Fundamentală sau într-o lege federală asupra apărării, inclusiv a ocrotirii populaţiei civile, că ordonanţele regulamentare pot să fie aplicate numai în limitele acestui articol, aplicarea lor în afara stării de apărare este admisă numai dacă Bundestagul declară survenirea unei stări de încordare sau dacă a aprobat aplicarea în mod expres. Declararea stării de încordare şi încuviinţarea expresă în cazurile prevăzute în Articolul 12a, paragraful (5), fraza 1, şi paragraful (6), fraza 2, au nevoie de o majoritate de două treimi a voturilor exprimate.

(2) Măsurile în baza ordonanţelor regulamentare conform paragrafului (1) trebuiesc anulate, dacă Bundestagul o cere.

(3) Prin derogare de la paragraful (1), este admisă aplicarea unor asemenea ordonanţe regulamentare şi în baza şi limitele unei hotărâri luate de un organism internaţional, cu încuviinţarea Guvernului Federal, în cazul unui tratat de alianţă. Măsurile în baza acestui paragraf trebuiesc anulate, dacă Bundestagul o cere cu majoritatea membrilor săi.

Articolul 81
[Starea de criză legislativă]

(1) Dacă în cazul prevăzut în articolul 68 Bundestagul nu este dizolvat, Preşedintele Federal poate să declare, la propunerea Guvernului Federal, cu consimţământul Consiliului Federal (Bundesrat), starea de criză legislativă cu privire la un proiect de lege, dacă Bundestagul îl respinge, deşi Guvernul Federal l-a declarat urgent. Acelaşi lucru este valabil dacă un proiect de lege a fost respins, deşi Cancelarul Federal îl pusese în legătură cu propunerea din Articolul 68.

(2) Dacă Bundestagul respinge din nou proiectul de lege după declararea stării de criză legislativă sau îl aprobă într-o formulare considerată ca inacceptabilă de Guvernul Federal, atunci se aplică legea ca definitivă, dacă Consiliul Federal (Bundesrat) îşi dă încuviinţarea. Acelaşi lucru este valabil dacă proiectul nu este votat de Bundestag în termen de patru săptămâni de la o nouă prezentare.

(3) Pe durata funcţiunii unui Cancelar Federal, orice alt proiect de lege respins de Bundestag se poate de asemenea adopta potrivit paragrafelor (1) şi (2) în termen de

6 săptămâni de la prima declarare a stării de criză legislativă. După expirarea termenului este inadmisibilă o altă declarare a stării de criză legislativă în timpul funcţiunii aceluiaşi Cancelar Federal.

(4) Legea Fundamentală nu poate fi nici modificată nici declarată abrogată sau inaplicabilă în total sau în parte printr-o lege adoptată potrivit paragrafului (2).

Articolul 82
[Promulgarea şi intrarea în vigoare a legilor]

(1) Legile care au fost adoptate definitiv potrivit prevederilor acestei Legi Fundamentale, după ce au fost contrasemnate, sunt promulgate de către Preşedintele Federal şi publicate în Jurnalul Oficial Federal. Ordonanţele regulamentare sunt promulgate de autoritatea care le-a emis şi publicate, sub rezerva unor reglementări legale derogatorii, în Jurnalul Oficial Federal.

(2) Fiecare lege şi fiecare ordonanţă regulamentară trebuie să menţioneze ziua intrării în vigoare. În lipsa unei asemenea menţiuni, ele intră în vigoare în a patrusprezecea zi după ziua în care a avut loc publicarea în Jurnalul Oficial Federal.

VII. EXECUTAREA LEGILOR FEDERALE ŞI ADMINISTRAREA FEDERALA

Articolul 83
[Principiul puterii executive a landurilor]

Landurile aplică legile federale ca pe propriile atribuţii, dacă prezenta Lege Fundamentală nu prevede altfel.

Articolul 84
[Administrarea landurilor. Controlul federal]

(1) În măsura în care aplică legile federale ca pe propriile atribuţii, landurile reglementează organizarea autorităţilor şi procedura administrativă, afară numai dacă legi federale, adoptate cu încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), nu prevăd altfel.

(2) Guvernul Federal poate să emită, cu încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), instrucţiuni administrative generale.

(3) Guvernul Federal exercită controlul ca landurile să execute legile federale conform dreptului în vigoare. Guvernul Federal poate în acest scop să trimită

delegaţi la autorităţile superioare ale landurilor, cu încuviinţarea acestora, iar, în cazul în care această încuviinţare este refuzată, cu încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat); el poate, de asemenea, să trimită delegaţi la autorităţile subalterne.

(4) Dacă lipsurile pe care Guvernul Federal le-a constatat în aplicarea legilor federale în landuri nu sunt înlăturate, atunci Consiliul Federal (Bundesrat) hotărăşte, la propunerea Guvernului Federal sau a landului, dacă acesta a încălcat legea. Împotriva hotărârii Consiliului Federal (Bundesrat) se poate face recurs la Curtea Constituţională Federală.

(5) Printr-o lege federală, care are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), i se poate conferi Guvernului Federal, în vederea aplicării legii federale, împuternicirea să emită instrucţiuni speciale pentru cazuri particulare. Dacă Guvernul Federal nu consideră cazul urgent, ele trebuie să fie îndreptate către autorităţile superioare ale landului.

Articolul 85
[Aplicarea legilor de către landuri prin delegare federală)

(1) Dacă landurile aplică legile federale prin delegare de la Federaţie, organizarea autorităţilor rămâne în sarcina landurilor, dacă legi federale, cu încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), nu hotărăsc altfel.

(2) Guvernul Federal poate să emită, cu încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), instrucţiuni administrative generale. El poate să reglementeze pregătirea uniformă a funcţionarilor şi a angajaţilor. Conducătorii autorităţilor intermediare trebuie numiţi cu acordul lui.

(3) Autorităţile landurilor se supun instrucţiunilor autorităţilor federale supreme competente. Dacă Guvernul Federal nu socoteşte urgent, instrucţiunile trebuie dirijate autorităţilor superioare ale landurilor. Îndeplinirea instrucţiunilor este asigurată de autorităţile superioare ale landurilor.

(4) Controlul federal se întinde asupra legalităţii şi oportunităţii executării. Guvernul Federal poate să ceară în acest scop dări de seamă şi comunicarea dosarelor şi să trimită delegaţi la toate autorităţile.

Articolul 86
[Administraţia proprie a Federaţiei]

Dacă Federaţia aplică legile prin administraţia federală proprie sau prin organisme federale nemijlocite sau prin instituţii de drept public, Guvernul Federal emite, dacă legea nu prevede nimic special, instrucţiuni administrative generale. Guvernul Federal reglementează, în măsura în care legea nu hotărăşte altfel, organizarea autorităţilor.

Articolul 87
[Sfera administraţiei federale proprii]

(1) Sunt gestionate de administraţia proprie a Federaţiei şi au infrastructură administrativă proprie serviciul afacerilor externe, administraţia financiară federală şi, în limitele articolului 89, administraţia căilor navigabile federale şi a navigaţiei. Prin lege federală pot să fie organizate corpul de pază a graniţei Federaţiei, birourile centrale pentru serviciile de informaţii şi ştiri ale poliţiei, pentru poliţia criminală şi de documentare în vederea apărării Constituţiei şi a protecţiei împotriva acţiunilor de pe teritoriul federal care pun în pericol, prin întrebuinţarea forţei sau prin acte preparatorii îndreptate în acest scop, interesele externe ale Republicii Federale Germania.

(2) Ca instituţii federale de drept public nemijlocite sunt organizate instituţiile de asigurare socială, a căror zonă de competenţă se întinde dincolo de teritoriul unui land. Instituţiile de asigurare socială, a căror zonă de activitate se întinde dincolo de teritoriul unui land dar nu mai mult de trei landuri, sunt organizate, prin derogare de la fraza 1, ca instituţii de drept public nemijlocite de land, dacă landul care exercită controlul este determinat de landurile participante.

(3) În afară de aceasta se pot înfiinţa, prin lege federală, pentru domenii a căror legiferare revine Federaţiei, autorităţi superioare federale autonome şi noi organisme federale nemijlocite şi instituţii de drept public. Dacă noi sarcini rezultă pentru Federaţie în domenii pentru care îi revine legiferarea, se pot înfiinţa în caz de nevoie stringentă autorităţi intermediare şi inferioare federale proprii cu încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat) şi majoritatea membrilor Bundestagului.

Articolul 87a.
[Forţele armate]

(1) Federaţia înfiinţează forţe armate pentru apărare. Puterea lor numerică şi principiile organizării lor trebuie să rezulte din buget.

(2) În afară de apărare, forţele armate pot fi angajate numai în măsura în care această Lege Fundamentală o autorizează în mod expres.

(3) Forţele armate au în caz de stare de apărare şi de stare de încordare împuternicirea să apere obiectivele civile şi să aibă în grijă sarcina de reglementare a traficului, în măsura în care aceasta este necesară pentru îndeplinirea misiunii de apărare. În afară de aceasta, în caz de stare de apărare şi de stare de încordare, se poate încredinţa forţelor armate apărarea obiectivelor civile precum şi sprijinirea măsurilor poliţieneşti; forţele armate cooperează la aceasta cu autoritatea competentă.

(4) În vederea prevenirii unui pericol iminent pentru existenţa sau ordinea fundamentală liberă şi democrată ale Federaţiei sau ale unui land, Guvernul Federal, dacă există premisele Articolului 91, paragraful (2), iar forţele poliţieneşti şi corpul de pază a frontierei nu sunt suficiente, poate să amplaseze forţe armate pentru sprijinirea poliţiei şi a corpului de pază federal a frontierei pentru apărarea

obiectivelor civile şi pentru combaterea răsculaţilor organizaţi şi înarmaţi milităreşte. Angajarea de forţe armate trebuie să fie suspendată, dacă o cere Bundestagul sau Consiliul Federal (Bundesrat).

Articolul 87b.
[Administraţia Armatei Federale]

(1) Armata Federală este administrată de către Federaţie pe baza unei structuri administrative proprii. Această administraţie îşi asumă sarcinile privitoare la personal şi la asigurarea directă a nevoilor materiale ale forţelor armate. Sarcinile privind asistenţa mutilaţilor şi construcţiile nu pot să fie transferate Administraţiei Armatei Federale decât printr-o lege federală supusă încuviinţării Consiliului Federal (Bundesrat). Sunt de asemenea supuse încuviinţării Consiliului Federal (Bundesrat) legile care împuternicesc Armata Federală să îndeplinească acţiuni care afectează drepturile terţilor; această dispoziţie nu se aplică legilor relative la personal.

(2) În afară de aceasta, legile federale privind apărarea, inclusiv recrutarea forţelor armate şi protecţia populaţiei civile, pot să dispună, cu încuviinţarea Consiliului federal (Bundesrat), ca ele să fie aplicate, în total sau în parte, fie de administraţia federală înzestrată cu infrastructură proprie fie de landuri prin delegaţie de la Federaţie. Dacă asemenea legi sunt aplicate de landuri prin delegaţie de la Federaţie, ele pot să dispună, cu încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), ca puterile acordate în baza Articolului 85 Guvernului Federal şi autorităţilor supreme federale să fie transferate, în total sau în parte, autorităţilor federale superioare; se poate prevedea în acelaşi timp ca regulile administrative generale edictate de aceste autorităţi potrivit Articolului 85, paragraful (2), fraza 1, să nu fie supuse încuviinţării Consiliului Federal (Bundesrat).

Articolul 87c.
[Producţia şi folosirea energiei nucleare]

Legile promulgate în baza Articolului 74, nr. $11a^0$, pot să stipuleze, cu încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), ca ele să fie aplicate de landuri pe seama Federaţiei.

Articolul 87d.
[Administraţia traficului aerian]

(1) Administraţia traficului aerian se execută prin administraţia federală proprie. Asupra formei de organizare, de drept public sau de drept privat, se decide prin lege federală.

(2) Prin lege federală, care are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), cheltuielile de administraţie a traficului aerian pot să fie transferate landurilor cu titlul de administraţie delegată.

Articolul 87e.
[Căile Ferate Federale]

(1) Administraţia traficului feroviar pentru Căile Ferate ale Federaţiei este gestioanată în administraţie proprie a Federaţiei. Prin lege federală, sarcini ale administraţiei traficului feroviar pot fi transmise landurilor cu atribuţii proprii.

(2) Federaţia ţine evidenţa actelor administraţiei traficului feroviar exceptând domeniul Căilor Ferate Federale, care au fost transmise ei prin lege federală.

(3) Căile Ferate Federale sunt gestionate ca întreprindere economică sub formă de drept privat. Acestea rămân în proprietatea Federaţiei în măsura în care activitatea întreprinderii economice priveşte construirea, întreţinerea şi exploatarea terasamentelor. Înstrăinarea cotelor-părţi ale Federaţiei către Societatea de Căi Ferate în baza frazei 2 are loc pe baza unei legi; majoritatea cotelor-părţi ale Societății rămân ale Federaţiei. Amănuntele se reglementează printr-o lege federală.

(4) Federaţia garantează că se va ţine seama de binele general, în special de necesităţile de trafic, de extinderea şi de întreţinerea reţelei de cale ferată a Federaţiei ca şi de propunerile de trafic la reţeaua de cale ferată, în măsura în cere nu priveşte naveta pe cale ferată. Amănuntele sunt reglementate prin lege federală.

(5) Legile promulgate în baza paragrafelor de la (1) la (4) au nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat). De încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat) mai au nevoie legile care reglementează dizolvarea, fuzionarea sau sciziunea Societății de Căi Ferate, transmiterea de terasamente de cale ferată ale Federaţiei către terţi precum şi suspendarea de trasee de cale ferată federale sau care au repercusiuni asupra traseelor de trafic pentru navetişti.

Articolul 87f.
[Poşta şi Telecomunicaţiile]

(1) În baza unei legi federale care are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), Federaţia garantează prestări de serviciu convenabile şi suficiente în domeniul Poştei şi al Telecomunicaţiilor.

(2) Prestările de servicii în sensul paragrafului (1) sunt efectuate ca activităţi economice private prin întreprinderile care derivă din patrimoniul special al Serviciului Poştal German. Atribuţiile de suveranitate în domeniul Poştei şi al Telecomunicaţiilor sunt executate în administraţie federală proprie.

(3) Fără prejudiciul paragrafului (2), fraza 2, Federaţia îndeplineşte, potrivit unei legi federale, în forma legală a unei instituţii nemijlocite federale de drept public atribuţii izolate privitoare la întreprinderile care derivă din patrimoniul special al Serviciului Poştal Federal German.

Articolul 88 [Banca Federală]

Federaţia înfiinţează o Bancă de emisiune şi valutară ca Bancă Naţională. Atribuţiile şi competenţele ei pot fi transmise în cadrul Uniunii Europene Băncii

Centrale Europene, care este independentă şi se consacră scopului asigurării stabilităţii preţurilor.

Articolul 89
[Căile Fluviale Federale]

(1) Federaţia este proprietara căilor fluviale de până acum ale Reichului.

(2) Federaţia administrează căile fluviale federale prin serviciile sale proprii. Ea îşi asumă atribuţiile guvernamentale în domeniul navigaţiei interioare care depăşeşte limitele unui land, iar, în materie de navigaţie maritimă, atribuţiile care îi sunt încredinţare prin lege. La cererea unui land ea poate să-i încredinţeze acestuia, cu titlu de administraţie delegată, administraţia căilor fluviale federale situate pe teriroriul acestui land. Dacă o cale fluvială traversează teritoriul mai multor landuri, Federaţia poate să încredinţeze administraţia acesteia aceluia dintre landuri care este propus de celelalte.

(3) În materie de administraţie, de amenajare şi de construire de căi fluviale, necesităţile cultivării solului şi a economiei hidrodraulice trebuie să fie asigurate de acord cu landurile.

Articolul 90
[Autostrăzile federale şi drumurile rutiere federale]

(1) Federaţia este proprietara autostrăzilor şi drumurilor rutiere de până acum ale Reichului.

(2) Landurile şi organismele înzestrate cu autonomie administrativă în baza dreptului landului administrează autostrăzile federale şi celelalte drumuri rutiere federale de mare circulaţie prin delegaţie de la Federaţie.

(3) La cererea unui land, Federaţia poate să ia sub propria administraţie autostrăzile federale şi alte drumuri rutiere federale de mare circulaţie situate pe teritoriul acelui land.

Articolul 91
[Apărarea împotriva pericolelor pentru existenţa Federaţiei sau a unui land]

(1) Pentru a înlătura o primejdie care ameninţă existenţa sau regimul liberal şi democratic al Federaţiei sau al unui land, un land poate să solicite sprijinul forţelor de poliţie ale altor landuri sau forţe şi echipamente ale altor administraţii, şi ale corpului federal de pază a frontierei.

(2) Dacă landul în care există ameninţarea nu este pregătit să combată el însuşi pericolul sau nu este în măsură să o facă, Guvernul Federal poate să-şi subordoneze poliţia acelui land şi forţele de poliţie ale altor landuri precum şi să angajeze unităţile corpului federal de pază a frontierelor. Această măsură trebuie ridicată de îndată ce pericolul a încetat şi, de asemenea, în orice moment o cere Consiliul Federal (Bundesrat). Dacă pericolul se întinde dincolo de limitele unui land, Guvernul Federal poale să dea instrucţiuni guvernelor landurilor în măsura în care aceasta este necesară pentru o luptă eficace; fraza 1 și fraza 2 rămân neafectate.

VIIIa. SARCINI COMUNE

Articolul 91a.
[Cooperarea Federaţiei la sarcinile comune]

(1) Federaţia cooperează în domeniile următoare la aducerea la îndeplinire a sarcinilor landurilor, dacă acestea sunt importante pentru comunitate şi dacă această cooperare a Federaţiei este necesară pentru ameliorarea condiţiilor de viaţă (sarcini comune):

1° extinderea şi reconstrucţia de universităţi şi de instituţii superioare, inclusiv de clinici universitare,

2° ameliorarea structurii economice regionale,

3° ameliorarea structurii agrare şi de apărare a coastei.

(2) Sarcinile comune vor fi determinate prin lege federală cu încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat). Legea trebuie să conţină principiile generale pentru aducerea lor la îndeplinire.

(3) Legea determină procedura şi organizarea unui plan cadru comun, includerea unui proiect în planul- cadru necesită acordul landului pe teritoriul căruia va fi executat.

(4) În cazurile prevăzute de paragraful (1), nr. 1° şi 2°, Federaţia îşi asumă în fiecare land jumătate din cheltuieli. În cazul prevăzut în paragraful (1), nr. 3°, federaţia îşi asumă cel puţin jumătate; participarea trebuie să fie uniformă pentru toate landurile. Amănuntele sunt reglementate prin lege. Atribuirea fondurilor rămâne în sarcina prevederilor bugetare ale Federaţiei şi ale landurilor.

(5) Guvernul Federal şi Consiliul Federal (Bundesrat) trebuie să fie ţinute la cerere la curent cu executarea sarcinilor comune.

Articolul 91b.
[Planificarea învăţământului şi cercetării]

Federaţia şi landurile pot, pe bază de convenţii, să coopereze la planificarea învăţământului şi la promovarea de instituţii şi proiecte de cercetare ştiinţifică de importanţă supraregională. Repartizarea cheltuielilor se reglementează prin convenţie.

IX. PUTEREA JUDECĂTOREASCĂ

Articolul 92
[Organizarea judectorească]

Puterea judecătorească este încredinţată judecătorilor; ea este exercitată de Tribunalul Constituţional Federal, de tribunalele federale prevăzute de această Lege Fundamentală şi de tribunalele landurilor.

Articolul 93
[Tribunalul Constitţional Federal. Competenţă]

(1) Tribunalul Costituţional Federal hotărăște:

1° asupra interprtării prezentei Legi Fundamentale în caz de litigii privind întinderea drepturilor şi obligaţiilor unui organ federal suprem sau ale altora interesate, înzestrate cu drepturi proprii de prezenta Lege Fundamentală sau de Reglamentul Interior al unui organ federal suprem;

2° în caz de divergenţă de opinii sau dubii cu privire la compatibilitatea formală sau de fond a dreptului federal sau a dreptului de land cu această Lege Fundamentală sau asupra compatibilităţii dreptului de land cu orice alt drept federal, la cererea Guvernului Federal, a unui guvern de land sau a unei treimi din membrii Bundestagului.

2a° în caz de divergenţă de opinii, dacă o lege corespunde condiţiilor Articolului 72, paragraful (2), la propunerea Consiliului Federal (Bundesrat), a unui guvern de land sau a Reprezentanţei populare a unui land;

3° în caz de divergenţă de opinii asupra drepturilor şi obligaţiilor Federaţiei şi ale landurilor, în special în ceea ce priveşte aplicarea dreptului federal de către landuri şi aplicarea controlului federal;

4° în celelalte litigii de drept public dintre Federaţie şi landuri, dintre diferitele landuri şi în interiorul unui land, afară numai dacă nu există deschis recursul la o altă jurisdicţie;

4a° asupra recursurilor constituţionale care pot fi introduse de oricine consideră că a fost lezat de puterile publice într-unul din drepturile sale fundamentale sau într-unul din drepturile garantate de Articolele 20, paragraful (4), şi articolele 33, 101, 103 şi 104; '

4b° asupra recursurilor constituţionale introduse de comune şi de asociaţii comunale pentru violarea printr-o lege a dreptului de autogestiune în virtutea Articolului 28, dar pentru violarea printr-o lege de land numai în măsura în care nu poate fi introdus un recurs înaintea Tribunalului Constituţional al landului;

5° în celelalte cazuri prevăzute prin prezenta Lege Fundamentală.

(2) În afară de aceasta, Tribunalul Constituţional Federal îşi exercită jurisdicţia în celelalte cazuri în care competenţa îi este atribuită prin legi federale.

Articolul 94
[Tribunalul Constituţional Federal. Compunere]

(1) Tribunalul Constituţional Federal se compune din judecători federali şi din alţi membri. Jumătate din membrii Tribunalului Constituţional Federal este aleasă de Bundestag, cealaltă jumătate de Consiliul Federal (Bundesrat). Ei nu trebuie să facă parte nici din Bundestag, nici din Consiliul federal (Bundesrat), nici din Guvernul Federal, nici din organele corespunzătoare ale unui land.

(2) O lege federală organizează reglementarea şi procedura lui şi stabileşte cazurile în care deciziile sale au putere de lege. Ea poate să stipuleze ca cel interesat să epuizeze calea judiciară înainte de a introduce recursul constituţional şi să prevadă o procedură specială de primire.

Articolul 95
[Curtea Supremă a Federaţiei. Senatul Comun]

(1) Pentru domeniile de jurisdicţie ordinară, administrativă, financiară, de conciliere şi socială, Federaţia crează cu titlul de instanţe supreme Curtea de Casaţie, Tribunalul Administrativ Federal, Curtea Federală Supremă în materie fiscală, Tribunalul Federal al Muncii şi Curtea Federală de Arbitraj Social.

(2) Numirea judecătorilor acestor instanţe este decisă de ministrul federal competent împreună cu o comisie de desemnare a magistraţilor, care se compune din miniştrii competenţi ai landurilor şi dintr-un număr egal de membri aleşi de Bundestag.

(3) În scopul de a prezerva unitatea jurisprudenţei se va crea un Senat comun al instanţelor menţionate la paragraful (1). Amănuntele se vor reglementa printr-o lege federală.

Articolul 96 [Tribunalele Federale]

(1) Federaţia poate să înfiinţeze un tribunal federal pentru cauzele privind proprietatea industrială.

(2) Federaţia poate să înfiinţeze tribunale disciplinare pentru forţele armate cu titlul de tribunale federale. Ele nu pot exercita jurisdicţia penală decât în stare de apărare şi exclusiv asupra membrilor forţelor armate care sunt trimişi peste graniţă sau îmbarcaţi pe vase de război. Amănuntele sunt reglementate printr-o lege federală. Aceste tribunale sunt de resortul ministrului federal al Justiţiei. Judecătorii lor titulari trebuie să aibă capacitate juridică.

(3) Instanţa Supremă pentru tribunalele citate la paragrafele (1) şi (2) este Curtea de Casaţie Federală.

(4) Federaţia poate să înfiinţeze pentru persoanele legate de ea printr-un contract de serviciu de drept public tribunale federale pentru procedura disciplinară şi procedura de recurs.

(5) Pentru procedurile penale ţinând de Articolul 26, paragraful (1) şi de securitatea statului, o lege federală, adoptată cu încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), poate să prevadă ca tribunalele de land să exercite jurisdicţia Federaţiei.

Articolul 97
[Independenţa judecătorilor]

(1) Judecătorii sunt independenţi şi nu sunt supuşi decât legii.

(2) Judecătorii numiţi cu titlu definitiv în cadrul normal nu pot fi, înainte de expirarea funcţiei lor şi împotriva voinţei lor, revocaţi, îndepărtaţi din funcţie, definitiv sau temporar, afectaţi unui alt post sau scoşi la pensie decât în baza unei hotărâri judecătoreşti şi numai pentru motive şi în forma prevăzute de lege. Legislaţia poate fixa limita de vârstă la care judecătorii numiţi pe viaţă au voie să-şi valorifice dreptul la pensie. În caz de modificare a organizării tribunalelor şi a circumscripţiilor lor teritoriale, judecătorii pot să fie afectaţi unui alt tribunal sau scoşi din funcţie; totuşi ei vor păstra beneficiul totalităţii statutului lor.

Articolul 98
[Statutul judecătorilor]

(1) Statutul judecătorilor federali va fi reglementat printr-o lege federală specială.

(2) Dacă un judecător federal, în exerciţiul funcţiunii sale sau în afara acesteia, contravine principiilor Legii Fundamentale sau ordinii constituţionale a unui land, Tribunalul Constituţional Federal poate să ordone cu o majoritate de două treimi la cererea Bundestagului, afectarea judecătorului unei alte funcţii sau scoaterea la pensie. În caz de violare voluntară, el poate pronunţa revocarea.

(3) Statutul judecătorilor din landuri va fi reglementat prin legi speciale de landuri. Federaţia poate să edicteze reguli generale în măsura în care Articolul 74a nu prevede altfel.

(4) Landurile pot să dispună ca Ministrul Justiţiei unui land, de comun acord cu o comisie însărcinată cu alegerea judecătorilor, să decidă asupra numirii judecătorilor în landuri.

(5) Landurile pot să fixeze pentru judecătorii de land un regulament corespunzător celui prevăzit la paragraful (2) . Acest regulemant nu afectează dreptul instituţional în vigoare în land. Revine Tribunalului Constituţional Federal decizia asupra unei inculpări a judecătorilor.

Articolul 99
[Litigiu Constituţional în interiorul unui land]

O lege a landului poate să încredinţeze Tribunalului Constituţional Federal puterea de a statua asupra litigiilor constituţionale din interiorul landului, iar curţilor supreme menţionate la Articolul 95, paragraful (1), decizia în ultimă instanţă în materii în care aplicarea dreptului landului este în cauză.

Articolul 100
[Neconstituţionalitatea legilor]

(1) Dacă un tribunal apreciază că o lege de validitatea căreia depinde decizia sa este anticonstituţională, el trebuie să suspende procedura şi să supună problema deciziei tribunalului competent pentru litigiile constituţionale ale landului, dacă este vorba de violarea Constituţiei unui land, şi deciziei Tribunalului Constituţional Federal, dacă este vorba de violarea prezentei Legi Fundamentale. Această ultimă dispoziţie se aplică şi în cazul în care prezenta Lege Fundamentală este încălcată printr-o lege de land sau în caz de incompatibilitate a unei legi de land cu o lege federală.

(2) Dacă în cursul unui litigiu există îndoieli asupra chestiunii de a şti dacă o regulă de drept internaţional public face parte integrantă din dreptul federal şi dacă ea crează în mod nemijlocit drepturi şi obligaţii pentru indivizi (Articolul 25), tribunalul trebuie să supună chestiunea deciziei Tribunalului Constituţional Federal.

(3) Dacă Tribunalul Constituţional al unui land, cu ocazia interpretării Legii Fundamentale, vrea să deroge de la o decizie a Tribunalului Constituţional Federal sau a Tribunalului Constituţional al unui land, el trebuie să supună chestiunea deciziei Tribunalului Constituţional Federal.

Articolul 101
[Interdicţia tribunalelor excepţionale]

(1) Tribunalele excepţionale sunt interzise. Nimeni nu poate fi scos de sub jurisdicția judecătorului său legal.

(2) Tribunalele pentru materii speciale nu pot fi înfiinţate decât prin lege.

Articolul 102
[Abolirea pedepsei cu moartea]

Pedeapsa cu moartea este abolită.

Articolul 103
[Drepturile fundamentale ale inculpaţilor]

(1) Fiecare are dreptul de a fi ascultat înaintea tribunalelor după procedura legală.

(2) Un fapt nu este pasibil de pedeapsă decât dacă infracţiunea a fost incriminată de o lege anterioară comiterii faptei.

(3) Nimeni nu poate fi condamnat de mai multe ori pentru aceeaşi faptă în baza dreptului penal general.

Articolul 104
[Garanţiile legale în caz de privaţiune de libertate]

(1) Libertatea individuală nu poate fi restrânsă decât în baza unei legi formale şi cu observarea formelor prevăzute de ea. Persoanele arestate nu pot fi torturate nici moral nici fizic.

(2) Numai judecătorul hotărăşte asupra admisibilităţii şi a prelungirii unei privaţiuni de libertate. Pentru orice privaţiune de libertate neordonată de judecător, o hotărâre judiciară trebuie să fie solicitată de îndată. Poliţia nu poate, prin propria autoritate, să deţină pe cineva după sfârşitul zilei care urmează arestării. Amănuntele se vor reglementa prin lege.

(3) Orice persoană suspectată de a fi săvârşit o infracţiune şi reţinută în mod provizoriu pentru acest motiv trebuie să fie adusă cei mai târziu a doua zi după arestare înaintea judecătorului, care trebuie să-i aducă la cunoştinţă motivele arestării, să-i ia interogatoriul şi să-i dea posibilitatea să-şi formuleze apărarea. Judecătorul trebuie să emită de îndată un mandat de arestare motivat sau să ordone punerea în libertate.

(4) O rudă a deţinutului sau o persoană care se bucură de încrederea lui trebuie să fie încunoştiinţată de îndată de orice hotărâre judecătorească, care ordonă arestarea sau prelungirea privaţiunii de libertate.

IX. FINANŢELE

Articolul 104a.
[Repartizarea cheltuielilor. Asistenţa financiară]

(1) Federaţia şi landurile îşi asumă în parte cheltuielile pe care le reclamă sarcinile lor, dacă Legea Fundamentală nu prevede altfel.

(2) Dacă landurile acţionează pe seama Federaţiei, aceasta îşi asumă cheltuielile care decurg din acest fapt.

(3) Legile federale care garantează prestaţiuni financiare executate de către landuri pot să stipuleze ca prestaţiunile financiare să fie în total sau în parte în sarcina Federaţiei. Dacă legea stipulează că Federaţia îşi asumă jumătate sau mai mult din cheltueli, acestea sunt executate în contul Federaţiei. Dacă legea stipulează că landurile iau în sarcina lor o pătrime sau mai mult din cheltuieli, încuviinţarea Consiliului Federal (Bundersrat) este necesară.

(4) Federaţia poate să acorde landurilor un ajutor financiar pentru investiţii deosebit de importante ale landurilor sau ale comunelor (asociaţii intercomunale) în vederea evitării unei rupturi a echilibrului economic în ansamblu, pentru a compensa diferenţele de potenţial economic pe teritoriul federal sau pentru a promova expansiunea economică. Amănuntele, în special asupra naturii investiţiilor care se încurajează, vor fi reglementate prin lege federală, care are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), sau în baza unei legi financiare federale prin acord administrativ.

(5) Federaţia şi landurile suportă cheltuielile administrative ale serviciilor lor şi răspund mutual de regularitatea gestiunii. Amănuntele sunt determinate printr-o lege federală, care are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat).

Articolul 105.
[Competinţele de legiferare]

(1) Federaţia are dreptul de legiferare exclusivă în materie vamală şi de monopoluri fiscale.

(2) Federaţia are dreptul de legiferare concurentă asupra celorlalte impozite, dacă produsul acestor impozite îi revin sau dacă sunt întrunite condiţiile Articolului 72, paragraful (2).

(2a) Landurile au putere de legiferare în materie de impozite asupra bunurilor de consum şi de impozite pe articole de lux, atâta timp cât şi în măsura în care ele nu sunt similare impozitelor reglementate de legile federale.

(3) Legile federale în materie de impozite al căror produs revine în total sau în parte landurilor sau comunelor (asociaţii intercomunale) au nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat).

Articolul 106.
[Repartizarea impozitelor]

(1) Federaţia are dreptul la produsul monopolurilor şi al impozitelor următoare:

1° taxele vamale,

2° impozitele pe consum în măsura în care nu revin landurilor în baza paragrafului (2), în comun Federaţiei şi landurilor în baza paragrafului (3) sau comunnelor în baza paragrafului (6),

4° impozitele asupra circulaţiei capitalului, impozitele asupra contractelor de asigurare, taxele asupra mijloacelor de plată abstracte,

5° impozitele excepţionale asupra capitalului şi prelevările cu titlu de repartizare uniformă,

6° impozitele complementare impozitului pe venit şi impozitele asupra societăţilor,

7° impozitele percepute în cadrul comunităţilor intercomunale.

(2) Landurile au dreptul la produsul impozitelor următoare:

1° impozitul pe capital,

2° impozitul pe succesiuni,

3° taxele de circulaţie pe autocamioane,

4° impozitul pe traficul rutier, în măsura în care nu revin Federaţiei în baza paragrafului (1) sau în comun Federaţiei şi landurilor în baza paragrafului (3),

5° impozitul pe bere,

6° impozitul pe casele de joc (cazinouri).

(3) Venitul din impozitul pe venituri, din impozitul asupra societăţilor şi asupra cifrei de afaceri revine în comun Federaţiei şi landurilor (impozite comune), în măsura în care venitul din impozitul pe venit nu este afectat comunelor în baza paragrafului (5). Federaţia şi landurile beneficiză în mod egal de colectarea impozitului pe venit şi al impozitului pe societăţi. Părţile respective ale federaţiei şi ale landurilor la impozitul pe cifra de afaceri sunt stabilite printr-o lege federală, care are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat). Stabilirea se inspiră din principiile următoare:

1° În cazul reţetelor ordinare, Federaţia şi landurile au un drept egal la acoperirea cheltuielilor lor necesare. Volumul cheltuielilor trebuie să fie calculat în funcţie de o planificare financiară pe mai mulţi ani.

2° Nevoile de acoperire ale Federaţiei şi ale landurilor trebuie să fie armonizate în aşa fel încât să asigure un just echilibru uniform pentru a evita o grevare prea împovărătoare a contribuabililor şi pentru a menţine o oarecare unitate de condiţii de viaţă pe ansamblul federal.
În mod complementar, la stabilirea cotelor-părţi ale Federaţiei şi landurilor la impozitul pe cifra de afaceri sunt incluse impozitele pe venituri reduse, care rezultă în favoarea landurilor de la 1 Ianuarie 1996 din luarea în consideraţie a copiilor la dreptul de impozit pe venit. Amănuntele se hotărăsc prin lege federală potrivit frazei 3.

(4) Se impune a fi reaşezate cotele-părţi ale Federaţiei şi landurilor la impozitul pe cifra de afaceri, dacă raportul dintre veniturile şi cheltuielile Federaţiei şi ale landurilor evoluează într-un mod sensibil diferit; impozitele pe venituri reduse, care sunt incluse potrivit paragrafului (3), fraza 5, în mod complementar la stabilirea cotelor-părţi ale impozitului pe cifra de afaceri, nu sunt luate în consideraţie în acest caz. În cazul în care o lege federală impune landurilor cheltuieli complementare sau le retrage din venituri, dacă este de scurtă durată, se poate compensa prin subvenţii de la Federaţie în baza unei legi federale, care are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat). Legea va determina principiile, care vor sta la baza acestor subvenţii, şi repartizarea lor între landuri.

(5) Comunele primesc o parte din încasările impozitelor pe venit, pe care landurile trebuie să le transfere comunelor sale în mod proporţional cu prestaţiile din impozite ale locuitorilor acestora. Amănuntele sunt hotărâte printr-o lege federală, care are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat). Ea poate să prevadă ca şi comunele să stabilească taxe de percepţie pentru partea comunală.

(6) Comunele au dreptul la produsul impozitelor reale, iar produsul impozitelor locale pe consum şi pe lux revine comunelor sau asociaţiilor intercomunale în funcţie de legislaţia landului. Se acordă comunelor dreptul de a stabili taxele de perceput a impozitelor reale în cadrul legilor. Dacă un land nu are comune, produsul din

impozitele reale şi cel din impozitele locale pe consum şi pe lux îi revin. Federaţia şi landurile pot să participe prin preluare din produsul din impozitul pe beneficiile industriale şi comerciale. Amănuntele asupra preluării sunt hotărâte de o lege federală, care are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat). Potrivit legislaţiei landului, impozitele reale şi cota-parte comunală a produsului impozitului pe venit pot servi ca bază de calcul pentru preluări.

(7) Un anumit procentaj din partea landurilor din produsul total al impozitelor comunitare merge la comune şi la asociaţiile intercomunale; acesta este fixat prin legislaţia landului. În rest, legislaţia landului hotărăşte dacă şi în ce măsură produsul impozitelor landului merge la comune (asociaţii intercomunale).

(8) Dacă Federaţia pune în executare într-un land sau într-o comună (asociaţie intercomunală) un proiect special care antrenează în mod direct pentru acest land sau pentru această comună (asociaţie intercomunală) cheltuieli suplimentare sau micşorarea încasărilor, Federaţia va acorda compensaţia necesară dacă şi în măsura în care ar fi abuziv să li se ceară să suporte acesta sarcini suplimentare. Compensaţia va ţine seama de indemnizaţiile acordate de terţi şi de avantajele financiare care decurg din acest proiect.

(9) Încasările şi cheltuielile comunelor (asociaţii intercomunale) sunt de asemenea considerate ca încasări şi cheltuieli ale landurilor în sensul acestui articol.

Articolul 106a.
[Subvenţia federală pentru naveta publică de persoanei]

Revine landurilor începând cu 1 Ianuarie 1996 pentru naveta publică de persoane o sumă din veniturile din impozite ale Federaţiei. Amănuntele se reglementează printr-o lege federală, care are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat).

Articolul 107.
[Echilibrarea finanţelor]

(1) Produsul impozitelor landurilor şi partea landurilor din produsul din impozitul pe venit şi din impozitul pe beneficiile societăţilor revin landurilor în măsura în care impozitele sunt percepute de fisc pe teritoriul lor (produsul fiscal local). În ceea ce priveşte impozitul pe beneficiul societăţilor şi impozitul pe salariu, o lege federală, care are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), va stabili dispoziţiile privitoare la delimitarea, modul şi întinderea repartiţiei produsului fiscal local. Legea poate să determine de asemenea modalităţile de delimitare şi de repartizare a produsului local al altor impozite. Partea landurilor la produsul impozitelor pe cifra de afaceri le revine în proporţie cu numărul lor de locuitori; o lege federală, care are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), poate să prevadă că o fracţiune (cel puţin o pătrime) din această cotă-parte a landurilor să fie preluată cu titlu de parte complementară pentru landurile ale căror încasări fiscale pe cap de

locuitor cu titlu de impozite ale landurilor, de impozite pe venit sau de impozite pe beneficiul societăţilor sunt inferioare mediei pe landuri.

(1) Printr-o lege federală trebuie să se vegheze ca să fie un echilibru financiar convenabil între landurile cu o puternică productivitate şi landurile cu o slabă productivitate, ţinând seamă de capacitatea şi nevoile financiare ale comunelor (asociaţiile intercomunale). Această lege trebuie să precizeze condiţiile care guvernează drepturile la compensare şi detaliile de compensare ale landurilor bine sau rău dotate, precum şi criteriile de calcul al cuantumului prestaţiilor. Legea poate de asemenea să stipuleze ca Federaţia, care prelevează din propriile resurse, să acorde landurilor cu productivitate slabă subvenţii destinate să acopere cu titlu complementar nevoile lor financiare generale (subvenţii complementare).

Articolul 108.
[Administraţia Financiară]

(1) Taxele vamale, monopolurile fiscale, impozitele pe consum stabilite prin legile federale, inclusiv impozitul pe cifra de afaceri a importurilor şi drepturile plătite în cadrul Comunităţii Europene, sunt administrate de organele financiare federale. Structura acestor organe se reglementează printr-o lege federală. Directorii organelor intermediare vor fi numiţi cu acordul guvernelor de land.

(2) Celelalte impozite sunt gestionate de organele financiare ale landurilor. Structura acestor organe şi instruirea uniformă a funcţionarilor pot fi reglementate prin lege federală cu încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat). Directorii organelor intermediare vor fi numiţi cu acordul guvernelor de land.

(3) Dacă Administraţia Financiară gestionează impozitele care sunt vărsate Federaţiei, în total sau în parte, ea acţionează prin delegaţie de la Federaţie. Articolul 85, paragrafele (3) şi (4) se aplică în sensul că Guvernul Federal este reprezentat prin Ministrul Federal al Finanţelor.

(4) Printr-o lege federală, care are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), se poate prevedea pentru gestionarea impozitelor o cooperare între organele federale şi cele de administraţie financiară ale landurilor, iar pentru impozitele care cad sub prevederile paragrafului (1) gestionarea lor de către un organ al landului şi pentru alte impozitele de către organele federale, dacă şi în măsura în care executarea legilor fiscale prin aceasta este sensibil ameliorată sau facilitată. Cât priveşte impozitele vărsate exclusiv comunelor, gestionarea lor, dacă se bazează pe administraţia de land, poate să fie încredinţată în totalitate sau în parte comunelor (asociaţii intercomunale).

(5) Procedura care se aplică în administraţia federală a Finanţelor este reglementată prin lege federală. Procedura care se aplică în administraţia financiară a landurilor şi, în cazurile prevăzute în paragraful (4), fraza 2, a comunelor (asociaţii intercomunale) pot să fie reglementate prin lege federală cu încuvinţarea Consiliului Federal (Bundesrat).

(6) Jurisdicţia fiscală se reglementează în mod uniform prin lege federală.

(7) Guvernul Federal poate să emită dispoziţii administrative generale şi anume cu încuvinţarea Consiliului Federal (Bundesrat) în măsura în care gestionarea revine landurilor sau comunelor (asociaţii intercomunale).

Articolul 109.
[Separaţia bugetelor între Federaţie şi landuri]

(1) Pe plan bugetar, Federaţia şi landurile sunt autonome şi independente una de alta.

(2) Regimul bugetar al Federaţiei şi cele ale landurilor trebuie să ţină seama de exigenţele de echilibru al ansamblului economic.

(3) Prin lege federală, care are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), Federaţia şi landurile pot să stabilească principii comune de drept bugetar, de regim bugetar adaptat la situaţia economică şi de planificare financiară pe mai mulţi ani.

(4) Spre a evita o ruptură a echilibrului ansamblului economic, o lege federală, care are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), poate să stabilească:

1° limitele maxime, condiţiile şi perioadele de deschidere de credite de către corpurile teritoriale şi asociaţiile cu scop determinat şi

2° obligaţia Federaţiei şi landurilor de a depune la Banca Federală Germană bunurile care nu produc dobânzi (rezerve pentru echilibrul conjunctural).

Numai Guvernul Federal poate să fie împuternicit să emită ordonanţe. Ordonanţele au nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat). Ele trebuiesc anulate, în măsura în care Bundestagul o cere; amănuntele sunt stabilite printr-o lege federală.

Articolul 110.
[Planul bugetar al Federaţiei]

(1) Toate încasările şi cheltuielile Federaţiei trebuie să fie înscrise în buget; în cazul întreprinderilor federale şi al fondurilor speciale este suficient să se înscrie afectaţiunile şi livrările. Planul bugetar trebuie să fie echilibrat la încasări şi cheltuieli.

(2) Bugetul este structurat pe unul sau mai multe exerciţii, pe ani, prin lege financiară, înaintea primului exerciţiu. Pentru fracţiuni ale bugetului se poate prevedea ca ele să fie valabile pe diverse perioade, în mod separat, pe exerciţiu.

(3) Proiectele de lege în baza paragrafului (2), fraza 1, ca şi proiectele de amendamente ale legii finanţelor şi ale bugetului sunt supuse Bundestagului concomitent cu dirijarea lor către Consiliul Federal (Bundesrat); Consiliul Federal (Bundesrat) are dreptul să ia poziţie într-un termen de şase săptămâni, iar în cazul proiectelor de amendare într-un răstimp de trei săptămâni.

(4) Legea bugetului nu poate să cuprindă decât dispoziţiuni referitoare la încasările şi cheltuielile Federaţiei şi la perioada pentru care Legea Bugetului a fost

adoptată. Legea Bugetului poate să prevadă că dispoziţiile sale nu pot să fie abrogate decât prin următoarea Lege a Bugetului sau, în caz de ordonanţă de delegare în baza Articolului 116, la o dată ulterioară.

Articolul 111.
[Cheltuieli anterioare aprobării bugetului]

(1) Dacă la sfârşitul unui exerciţiu bugetar, bugetul pe anul ce urmează nu a fost aprobat printr-o lege, Guvernul Federal este în drept, până la intrarea în vigoare a acestei legi, să angajeze toate cheltuielile necesare,

a) pentru a conserva instituţiile create prin lege şi pentru a executa măsurile hotărâte pe o cale legislativă,

b) pentru a executa obligaţiile federale întemeiate în mod legal,

c) pentru a continua construcţiile, aprovizionările şi alte prestaţii, sau pentru a continua să acorde subvenţii cu această destinaţie, dacă au fost deja aprobate creditele în bugetul unui an anterior.

(2) În măsura în care încasările întemeiate pe o lege specială, provenind din impozite, taxe sau alte rezerve financiare pentru fondurile de rulment nu acoperă cheltuielile prevăzute în paragraful (1), Guvernul Federal poate să-şi procure prin împrumuturi fondurile necesare menţinerii gestiunii, până la concurenţa unei pătrimi din suma totală a bugetului precedent.

Articolul 112.
[Depăşirea cheltuielilor bugetare]

Creditele adiţionale au nevoie de autorizaţia ministrului federal al Finanţelor. Ea nu poate fi acordată decât în cazuri neprevăzute şi de neînlăturat. Amănuntele pot fi determinate prin lege federală.

Articolul 113.
[Sporirea cheltuielilor. Micşorarea încasărilor]

(1) Legile care prevăd o majorare a cheltuielilor înscrise de Guvernul Federal sau antrenează o majorare în viitor au nevoie de aprobarea Guvernului Federal. Acelaşi lucru este valabil pentru legile care implică micşorarea încasărilor sau antrenează o micşorare în viitor. Guvernul Federal poate să solicite ca Bundestagul să amâne votul asupra acestor legi. În acest caz, Guvernul Federal are la dispoziţie şase săptămâni pentru a transmite Bundestagului o luare de poziţie.

(2) Guvernul Federal poate în următoarele patru săptămâni după adoptarea legii să ceară ca Bundestagul să o dezbată din nou.

(3) Dacă proiectul de lege a fost adoptat în baza Articolului 78, Guvernul Federal are la dispoziţie şase săptămâni pentru a refuza încuviinţarea sa, dar numai cu condiţia de a fi introdus mai înainte procedura prevăzută la paragraful (1), frazele 3 şi 4, sau în paragraful (2). După ce a expirat acest termen, el este prezumat a-şi fi dat încuviinţarea.

Articolul 114.
[Darea socotelilor. Curtea Federală de Conturi]

(1) Ministrul Federal al Finanţelor este obligat în cursul exerciţiului următor să prezinte Bundestagului şi Consiliului Federal (Bundesrat) dări de seamă asupra tuturor încasărilor şi cheltuielilor, precum şi asupra activelor şi pasivelor, pentru descărcarea Guvernului Federal.

(2) Curtea Federală de Conturi, ai cărei membri au independenţă judecătorească, verifică atât conturile cât şi rentabilitatea gestiunii bugetare şi economice. În afară de Guvernul Federal, ea trebuie să dea socoteală în fiecare an Bundestagului şi Consiliului Federal (Bundesrat). În afară de aceasta, atribuţiile Curţii de Conturi Federale vor fi reglementate prin lege federală.

Articolul 115.
[Procurare de credite]

(1) Împrumuturile, ca şi acceptarea de cauţiuni sau de garanţii susceptibile de a antrena cheltuieli în cursul exerciţiilor următoare au nevoie de o împuternicire printr-o lege federală în funcţie de suma determinată sau determinabilă. Încasările obţinute pe cale de credit nu trebuie să depăşească suma cheltuielilor de investiţii înscrise în buget; excepţiile sunt admisibile numai pentru a evita o ruptură a echilibrului ansamblului economic. Amănuntele vor fi reglementate prin lege federală.

(2) Pentru fondurile speciale ale Federaţiei, derogările de la paragraful (1) pot fi autorizate prin lege federală.

Xa. STAREA DE APĂRARE

Articolul 115a.
[Constatarea stării de apărare]

(1) Constatarea că teritoriul federal face obiectul unui atac armat sau că un asemenea atac este iminent (stare de apărare) se face de către Bundestag cu acordul Consiliului Federal (Bundesrat). Constatarea are loc la cererea Guvernului Federal şi are nevoie de o majoritate dle două treimi a voturilor exprimate şi cel puţin a majorităţii membrilor Bundestagului.

(2) Dacă situaţia impune în mod imperios o acţiune imediată, iar întrunirea în timp util a Bundestagului întâmpină obstacole de netrecut, această constatare se

face de Comisia Mixtă cu majoritatea de două treimi a voturilor exprimate şi cel puţin cu votul majorităţii membrilor ei.

(3) În baza Articolului 82, constatarea este promulgată de Preşedintele Federal şi publicată în Jurnalul Oficial Federal. Dacă aceasta nu este posibil din lipsă de timp, publicarea în Jurnalul Oficial Federal va avea loc ulterior, de îndată ce împrejurările o vor permite.

(4) Dacă teritoriul federal face obiectul unui atac militar şi organele competente nu sunt în măsură de a constata de îndată în baza paragrafului (1), fraza 1, această constatare este prezumată a fi fost făcută în momentul în care acest atac a început. Preşedintele Federal constată acest moment de îndată ce împrejurările o permit.

(5) Îndată ce starea de apărare a fost proclamată, dacă teritoriul federal este atacat cu forţe armate, Preşedintele Federal poate, cu acordul Bundestagului, să facă declaraţii de drept internaţional asupra existenţei stării de apărare. În împrejurările prevăzute în paragraful (2), Comisia Mixtă se întruneşte în locul Bundestagului.

Articolul 115b.
[Puterea de conducere şi de comandă asupra forţelor armate]

De la proclamarea stării de apărare, puterea de comandă asupra forţelor armate este transferat Cancelarului Federal.

Articolul 115c.
[Competenţa de legiferare a Federaţiei în stare de apărare]

(1) În timpul stării de apărare, Federaţia are dreptul de legiferare concurentă chiar în domeniile care ţin de competenţa landurilor. Aceste legi au nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat).

(2) în măsura în care împrejurările o impun pe timpul stării de apărare se poate printr-o lege federală:

1° să se reglementeze în mod provizoriu indemnizaţiile pentru expropriere prin derogare de la Articolul 14, paragraful (2), fraza 2,

2° să se prelungească detenţiile dincolo de limita prevăzută de Articolul 104, paragraful (2), fraza 3, şi paragraful (3) , fraza 1, fără a depăşi un termen de patru zile, în cazul în care un judecător n-ar fi putut interveni în termenele prevăzute pentru timpurile normale.

(3) În măsura în care o cere apărarea împotriva unui atac actual sau iminent, o lege federală, aprobată de Consiliul Federal (Bundesrat) poate să reglementeze pe durata stării de apărare administraţia şi finanţele Federaţiei prin derogare de la Capitolele VIII, VIIIa şi X, păstrând fiinţa landurilor, comunelor şi asociaţiilor intercomunale, îndeosebi din punct de vedere financiar.

(4) Legile federale adoptate în baza paragrafului (1) şi paragrafului (2), nr. 1°, pot să fie aplicate înainte de proclamarea stării de apărare pentru a se pregăti punerea lor în executare.

Articolul 115d.
[Procedura accelerată pentru proiectele de lege urgente în timpul stării de apărare]

(1) În timpul stării de apărare, legiferarea Federaţiei urmează, prin derogare de la Articolul 76, paragraful (2), Articolul 77, paragraful (1), fraza 2, şi paragrafele de la (2) la (4), Articolul 78 şi Articolul 82, paragraful (1), procedura de la paragrafele (2) şi (3).

(2) Proiectele de lege ale Guvernului Federal calificate ca urgente trebuie trimise Consiliului Federal (Bundesrat) în acelaşi timp cu depunerea lor pe biroul Bundestagului. În cazul în care încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat) este cerută printr-o lege, proiectul are nevoie de majoritatea voturilor pentru a trece. Amănuntele sunt reglementate printr-un Regulament Interior, care este votat de Bundestag şi are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat).

(3) Promulgarea legilor se face în conformitate cu Articolul 115a, paragraful (3), fraza 2.

Articolul 115e.
[Statutul şi drepturile Comisiei Mixte]

(1) Dacă pe timpul stării de apărare Comisia Mixtă constată cu majoritatea de două treimi a voturilor exprimate şi cu cel puţin majoritatea membrilor ei că întrunirea în timp util a Bundestagului întâmpină obstacole de netrecut sau dacă acesta nu întruneşte quorum-ul, Comisia Mixtă ia locul Bundestagului şi a Consiliului Federal (Bundesrat) şi veghează la respectarea drepturilor acestora.

(2) Legea Fundamentală nu poate fi nici modificată nici suspendată, în întregime sau în parte, printr-o lege a Comisiei Mixte. Aceasta nu este abilitată să adopte legi în baza Articolului 23, paragraful (1), fraza 2, Articolului 24, paragraful (1) sau a Articolului 29.

Articolul 115f.
[Împuterniciri extraordinare ale Guvernului Federal pe timpul stării de apărare]

În timpul stării de apărare şi în măsura în care împrejurările o cer, Guvernul Federal poate:

1° să angajaze corpul de pază al frontierei pe întreg teritoriul federal.

2° să dea instrucţiuni administraţiei federale, de asemenea şi guvernelor landurilor şi, dacă socoteşte urgent, administraţiei landurilor, delegând puterile sale unor membri ai guvernelor landurilor desemnaţi de el. Bundestagul, Consiliul Federal (Bundesrat) şi Comisia Mixtă trebuie să fie puse de îndată la curent cu măsurile luate în baza paragrafului 1.

Articolul 115g
[Statutul şi atribuţiile Tribunalului Constituţional Federal pe timpul stării de apărare]

Statutul constituţional şi exercitarea funcţiilor constituţionale ale tribunalului Constituţional Federal nu trebuie compromise. Legea asupra Tribunalului Constituţional Federal nu poate să fie modificată printr-o lege a Comisiei Mixte decât în măsura în care, după avizul însuşi al Tribunalului, aceasta este necesară pentru a putea să-şi exercite funcţiunile. Până la adoptarea legii, Tribunalul Constituţional Federal poate să ia măsurile care se impun pentru a-i permite să lucreze. Deciziile luate în baza frazei 3 sunt hotărâte de Tribunalul Constituţional Federal cu majoritatea judecătorilor prezenţi.

Articolul 115h.
[Legislaturile şi durata funcţiilor în timp de stare de apărare]

(1) Legislaturile Bundestagului sau ale Reprezentanţelor Populare ale landurilor care ar ajunge la termen pe timpul stării de apărare expiră la şase luni după încetarea acestei stări. Mandatul Preşedintelui Federal, precum şi exercitarea funcţiilor sale de către Preşedintele Consiliului Federal (Bundesrat) expiră la nouă luni după încetarea stării de apărare. Durata în funcţie a unui membru al Tribunalului Constituţional Federal care expiră în timpul stării de apărare ia sfârşit la şase luni după încetarea stării de apărare.

(2) Dacă o nouă alegere a Cancelarului Federal de către Comisia Mixtă se dovedeşte necesară, aceasta alege un nou cancelar cu majoritatea membrilor săi; Preşedintele Federal face o propunere Comisiei Mixte. Comisia Mixtă nu poate să voteze neîncrederea decât alegând un nou cancelar cu majoritate de două treimi ale membrilor săi.

(3) Pe durata stării de apărare dizolvarea Bundestagului este exclusă.

Articolul 115i.
[Împuternicirile extraordinare ale Guvernelor landurilor]

(1) Dacă organele federale competente nu sunt în situaţie de a lua măsurile care se impun pentru a face faţă pericolului şi dacă împrejurările impun în mod indiscutabil o acţiune autonomă imediată în diverse părţi ale teritoriului federal, guvernele de landuri sau administraţiile sau delegaţii desemnaţi de ele sunt abilitaţi să ia în domeniul atribuţiilor lor măsuri în sensul Articolului 115f, paragraful (1).

(2) Măsurile luate în baza paragrafului (1) pot să fie anulate în orice moment de Guvernul Federal ca şi de primii miniştri ai landurilor cu privire la organismele de land sau la organismele federale subordonate.

Articolul 115k.
[Rangul şi durata de valabilitate a legilor extraordinare şi a decretelor]

(1) Pe durata valabilităţii lor, legile adoptate în baza Articolelor 115c, 115e şi 115g şi ordonanţele de aplicare a acestor legi primează asupra oricărui drept anterior. Aceasta nu se aplică pentru un drept anterior în virtutea Articolelor 115c, 115e şi 115g.

(2) Legile votate de Comisia Mixtă şi ordonanţele de aplicare a acestor legi sunt abrogate cel mai târziu la şase luni după încetarea stării de apărare.

(3) Legile care conţin dispoziţiuni derogatorii de la Articolele 91a, 91b, 104a, 106 şi 107 sunt valabile cel mult până la expirarea celui de al doilea exerciţiu care urmează încetării stării de apărare. Ele pot să fie modificate la încetarea stării de apărare printr-o lege federală care are nevoie de consimţământul Consiliului Federal (Bundesrat) în vederea revenirii treptate la reglementarea prevăzută în Capitolele VIIIa şi X.

Articolul 115l.
[Abrogarea măsurilor extraordinare. Încetarea stării de apărare. Încheierea păcii]

(1) Bundestagul poate în orice moment cu încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat) să abroge legile Comisiei Mixte. Consiliul Federal (Bundesrat) poate să ceară Bundestagului să se pronunţe asupra acestei chestiuni. Alte măsuri luate de Comisia Mixtă pentru a preîntâmpina primejdia trebuie ridicate dacă Bundestagul şi Consiliul Federal (Bundesrat) o hotărăsc.

(2) Cu încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat), Bundestagul poate în orice moment să proclame încetarea stării de apărare printr-o hotărâre care trebuie promulgată de Preşedintele Federal. Consiliul Federal (Bundesrat) poate în orice moment să ceară ca Bundestagul să se pronunţe asupra acestei chestiuni. Trebuie să se proclame încetarea stării de apărare de îndată ce condiţiile pentru constatarea sa nu mai sunt întrunite.

(3) Hotărârea privind încheierea păcii se ia printr-o lege federală.

IX. DISPOZIŢIUNI TRANZITORII ŞI FINALE

Articolul 116.
[Cetăţenia germană]

(1) În afara unei reglementări legislative contrare, este german în sensul prezentei Legi Fundamentale oricine posedă cetăţenia germană sau a fost admis pe teritoriul Reich-ului German aşa cum exista el la 31 Decembrie 1937, în calitate de refugiat sau de expulzat de apartenenţă etnică germană sau de soţ sau soţie ori de descendenţi ai acestora din urmă.

(2) Foştii cetăţeni germani decăzuţi din cetăţenia lor între 30 Ianuarie 1933 şi 8 Mai 1945 din motive politice, rasiale sau religioase, şi descendenţii lor, trebuie să fie reintegraţi la cerere în naţionalitatea lor. Ei sunt consideraţi că nu au fost decăzuţi niciodată din cetăţenie, dacă şi-au stabilit domiciliul în Germania după 8 Mai 1945 şi dacă nu şi-au exprimat o voinţă contrară.

Articolul 117.
[Reglementare tranzitorie pentru Articolele 3 şi 11]

(1) Dreptul contrar din paragraful (2) al Articolului 3 rămâne în vigoare până la adaptarea sa la această dispoziţie a Legii Fundamentale, dar nu mai târziu de 31 Martie 1953.

(2) Legile care restrâng libertatea de circulaţie pe motivul lipsei actuale de locuinţe rămân în vigoare până la abrogarea lor prin lege federală.

Articolul 118.
[Reorganizarea landurilor Baden şi Wurttemberg]

Reorganizarea teritoriului care cuprinde landurile Baden, Wurttemberg-Baden şi Wurttemberg-Hohenzollern, prin derogare de la Articolul 29, poate face obiectul unui acord între landurile interesate. Dacă nu se poate realiza un acord, o nouă organizare va fi reglementată printr-o lege federală care trebuie să prevadă un plebiscit.

Articolul 118a.
[Noua împărţire teritorială. Reorganizarea landurilor Berlin şi Brandenburg]

Noua împărţire a teritoriului care cuprinde landurile Berlin şi Brandenburg, prin derogare de la prevederile Articolul 29, se poate efectua cu participarea alegătorilor prin acordul dintre cele două landuri.

Articolul 119.
[Refugiaţi şi expulzaţi]

În chestiunile care privesc pe refugiaţi şi pe expulzaţi, în special repartizarea lor pe landuri, Guvernul Federal poate să edicteze până la o reglementare legislativă federală, cu consimţământul Consiliului Federal (Bundesrat) regulamente cu putere de lege. În cazuri particulare, Guvernul Federal poate să fie autorizat să dea instrucţiuni de detaliu. Afară numai dacă nu există pericol de întârziere, acestea pot fi adresate autorităţilor supreme ale landurilor.

Articolul 120.
[Cheltuielile cu trupele de ocupaţie şi cu sarcinile ca urmare a războiului]

(1) Federaţia suportă cheltuielile de ocupaţie şi celelalte sarcini interne şi externe rezultând din război după modalităţile stabilite prin legi federale. În măsura în care aceste sarcini născute din război au fost reglementate înainte de 1 Octombrie 1969

prin legi federale, Federaţia şi landurile suportă mutual cheltuielile în baza legilor federale. În măsura în care cheltuielile cu titlul de sarcini de război, care nu au fost reglementate prin legi federale şi nu vor fi reglementate nici în viitor, au fost efectuate înainte de 1 Octombrie 1965 de către landuri, comune (asociaţii intercomunale) sau alte organisme însărcinate să execute anumite sarcini în contul landurilor sau comunelor, Federaţia nu este ţinută să-şi asume aceste cheltuieli nici chiar după această dată. Federaţia suportă subvenţiile la sarcinile de asigurări sociale, inclusiv asigurarea de şomaj şi indemnizaţia de şomaj. Această repartiţie între Federaţie şi landuri a sarcinilor rezultate din război nu afectează dispoziţiile legislative care reglementează drepturi de indemnizaţii pentru urmările războiului.

(2) Încasările sunt transferate la Federaţie de îndată ce aceasta îşi asumă cheltuielile.

Articolul 120a.
[Realizarea nivelării sarcinilor]

(1) Legile destinate realizării nivelării sarcinilor pot să dispună, cu consimţământul Consiliului Federal (Bundesrat), că ele vor fi aplicate, în cea ce priveşte prestaţiile ce trebuiesc echilibrate, fie de Federaţie, fie - în baza unei delegaţii din partea Federaţiei - de landuri şi că puterile conferite spre acest efect Guvernului Federal şi autorităţilor federale supreme competente în virtutea Articolului 85 vor fi transferate, în total sau în parte, Oficiului Federal de Echilibrare. În exercitarea acestor puteri, Oficiul Federal de Echilibrare nu este supus consimţământului Consiliului Federal (Bundesrat); în afară de caz de urgenţă, instrucţiunile acestui Oficiu trebuie să fie dirijate către autorităţile supreme ale landurilor (Oficiile de Echilibrare ale landului).

(2) Articolul 87, paragraful (3), fraza 2, nu este afectat.

Articolul 121.
[Noţiunea de majoritate]

Majoritatea membrilor Bundestagului şi a Adunării Federale (V. art. 54) în sensul acestei Legi Fundamentale este majoritatea numărului lor legal de membri.

Articolul 122.
[Competenţa legislativă de până acum]

(1) De la prima întrunire a Bundestagului, legile vor fi adoptate numai de puterile legislative recunoscute de prezenta Lege Fundamentală.

(2) Organele legislative şi organele care participă la legiferare cu titlu consultativ şi ale căror competenţe iau sfârşit în virtutea paragrafului (1) sunt dizolvate pe această dată.

Articolul 123.
[Supravieţuirea dreptului vechi şi a vechilor tratate]

(1) Dreptul în vigoare înaintea primei întruniri a Bundestagului continuă să fie în vigoare în măsura în care nu este contrar Legii Fundamentale.

(2) Tratatele încheiate de Reich-ul German referitoare la domeniile care, potrivit prezentei Legi Fundamentale, sunt de competenţa legislativă a landurilor, rămân în vigoare dacă sunt valabile conform principiilor generale de drept şi dacă această validitate subzistă, sub rezerva tuturor drepturilor şi excepţiilor interesate, până la încheierea de noi tratate de organele competente în baza prezentei Legi Fundamentale sau până când ele iau sfârşit în virtutea dispoziţiilor pe care le conţin.

Articolul 124.
[Vechiul drept în domeniul legiferării exclusive]

Dreptul referitor la materiile care ţin de legiferarea exclusivă a Federaţiei devine drept federal în limitele domeniului lui de aplicare.

Articolul 125.
[Vechiul drept în domeniul legiferării concurente]

Dreptul referitor la legiferarea concurentă devine drept federal în limitele domeniului lui de aplicare,

1° în măsura în care el se aplică de o manieră uniformă într-una sau mai multe zone de ocupaţie,

2° în măsura în care el modifică după 8 Mai 1945 vechiul drept al Reich-ului.

Articolul 125a.
[Supravieţuirea dreptului federal adoptat înainte de 15 Noiembrie 1994]

(1) Dreptul, care a fost adoptat ca drept federal, dar care, potrivit amendărilor Articolului 74, paragraful (1), sau a Articolului 75, paragraful (1), nu ar mai putea fi emis ca drept federal continuă să aibă valoare de drept federal. El poate fi înlocuit prin dreptul de land.

(2) Dreptul care a fost emis în baza Articolului 72, paragrafaul (2), în formularea în care a fost în vigoare până la 15 Noiembrie 1994, continuă să fie valabil ca drept federal. Prin lege federală se poate hotărî ca el să fie înlocuit prin drept de land. În mod corespunzător este valabil dreptul federal, care a fost adoptat înaintea acestei date şi care, potrivit Articolului 75, paragraful (2), nu ar mai putea fi emis.

Articolul 126.
[Conflictele cu privire la supravieţuirea vechiului drept]

Controversele cu privire la supravieţuirea dreptului ca drept federal sunt rezolvate de Tribunalul Constituţional Federal.

Articolul 127
[Dreptul Regiunii Economice Unite]

Cu aprobarea guvernelor landurilor interesate şi în anul care urmează promulgării acestei Legi Fundamentale, Guvernul Federal poate să pună în vigoare

în landurile Baden, Marele Berlin, Renania-Palatinat şi Wurttemberg-Hohenzollern dreptul Regiunii Economice Unite în măsura în care el continuă să fie în vigoare cu titlul de drept federal în baza Articolelor 124 sau 125.

Articolul 128.
[Menţinerea dreptului de a da dispoziţii]

În măsura în care dreptul care continuă să rămână în vigoare prevede puterea de a emite dispoziţii în sensul Articolului 84, paragraful (5), această putere subzistă până la o regementare legislativă contrară.

Articolul 129.
[Supravieţuirea împuternicirilor]

(1) În măsura în care dispoziţiile legislative care continuă să fie în vigoare cu titlul de drept federal prevăd puterea de a edicta regulamente şi dispoziţii admistrative generale sau de a împlini acte administrative, această putere este transferată organelor competente de acum înainte. În caz de îndoială, Guvernul Federal va decide, cu acordul Consiliul Federal (Bundesrat); hotărârea trebuie să fie publicată.

(2) În măsura în care dispoziţiile legislative ce continuă să fie în vigoare cu titlu de drept de land prevăd o asemenea putere, aceasta este exercitată de organele competente conform dreptului de land.

(3) În măsura în care dispoziţii legislative în sensul paragrafelor 2 şi 3 prevăd puterea de a le amenda sau de a le completa sau puterea de a edicta dispoziţii legislative care ţin loc de lege, aceste puteri încetează.

(4) Dispoziţiile paragrafelor (1) şi (2) se aplică prin asemănare dacă dispoziţiile legislative trimit la dispoziții care nu mai sunt în vigoare sau la instituţii care nu mai există.

Articolul 130.
[Instituţii de drept public]

(1) Organele administrative şi alte instituţii de administraţie publică sau ale Justiţiei, a căror existență nu se mai întemeiază pe dreptul de land sau pe tratate încheiate între landuri, precum şi Uniunea Administrativă a căilor Ferate de Sud-vest ale Germaniei şi Consiliul de administraţie al Poştei şi Telecomunicaţiilor din zona franceză de ocupaţie ţin de Guvernul Federal. Acesta reglementează cu încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat) transferul, dizolvarea sau lichidarea lor.

(2) Ministrul federal competent exercită autoritatea disciplinară supremă asupra membrilor acestor administraţii şi instituții.

(3) Organismele şi stabilimentele de drept public care ţin direct de un land şi care nu sunt întemeiate pe tratate încheiate între landuri sunt plasate sub supravegherea autorităţii fedrale supreme competente.

Articolul 131
[Foştii membi ai serviciului public]

O lege federală va reglementa statutul persoanelor, inclusiv refugiații şi expulzaţii, care, fiind în serviciul unei funcţii publice înainte de 8 Mai 1945, au părăsit-o pentru alte motive decât cele ţinând de dreptul de funcţie publică sau de dreptul care guvernează contractele colective şi care, până în prezent, nu sunt angajaţi sau nu sunt utilizaţi de o manieră corespunzătoare vechilor situaţii. În mod corespunzător se procedează pentru persoanele, inclusiv refugiaţii şi expulaţii, care la data de 8 Mai 1945 aveau drept la pensie şi care, pentru raţiuni altele decât cele care ţin de dreptul funcţiei publice sau de dreptul care guvernează contractele colective, nu mai încasează pensie sau nu mai încasează pensia corespunzătoare situaţiei lor anterioare. Până la intrarea în vigoare a legii federale şi în lipsa unei reglementări contrare a landurilor, cererile tinzând să valorifice drepturi în acest domeniu nu sunt primite.

Arlicolul 132.
[Suspendarea statutului de funcţionar]

(1) Funcţionarii şi judecătorii numiţi pe viaţă, în funcţie la intrarea în vigoare a prezentei Legi Fundamentale, pot să fie scoşi la pensie, disponibilizați sau afectaţi unui serviciu care comportă o salarizare inferioară în cele şase luni care urmează primei întruniri a Bundestagului, dacă le lipsesc calităţile personale sau profesionale necesare funcţiilor lor. Această dispoziţie se aplică prin analogie angajaţilor al căror contract nu se poate rezilia. Pentru angajaţii al căror contract se poate rezilia, termenele de preaviz care depăşesc pe cele prevăzute în contractele colective pot să fie suprimate în acelaşi termen.

(2) Această dispoziţie nu se aplică membrilor unei funcţii publice care nu cad sub incidenţa dispoziţiilor privitoare la „eliberarea de naţional-socialism şi de militarism" sau care sunt victime recunoscute ale persecuţiei naţional-socialiste, în afară de un motiv important inerent persoanei lor.

(3) Căile de atac prevăzute la Articolul 19, paragraful (4) , sunt deschise persoanelor afectate de aceste măsuri.

(4) Amănuntele vor face obiectul unei reglementări a Guvernului Federal, supusă încuviinţării Consiliului Federal (Bundesrat).

Articolul 133.
[Regiunea Economică Unită. Succesiunea de drept]

Federaţia succede drepturilor şi obligaţiilor Administraţiei Regiunii Economice Unite.

Articolul 134.

[Succesiunea de drept a bunurilor Reich-ului]

(1) Bunurile Reich-ului devin în principiu bunuri Federaţiei.

(2) În măsura în care, potrivit destinaţiei lor originare, ele serveau în principal sarcinilor administrative care, în baza prezentei Legi Fundamentale, nu sunt atribuţii administrative ale Federaţiei, ele trebuie transferate cu titlu gratuit organismelor de acum înainte şi landurilor, dacă, conform folosinţei lor actuale şi nu numai provizorie, servesc unor sarcini administrative a căror executare incumbă în viitor landurilor în virtutea prezentei Legi Fundamentale. Federaţia poate de asemenea să transfere şi alte bunuri landurilor.

(3) Bunurile care fuseseră puse cu titlu gratuit la dispoziţia Reich-ului de către Landuri şi comune (colectivităţi comunale) redevin bunuri ale landurilor şi comunelor (colectivităţi comunale) în măsura în care Federaţia nu are nevoie de ele pentru propriile sarcini administrative.

(4) Amănuntele vor face obiectul unei legi federale supusă aprobării Consiliului Federal (Bundesrat).

Articolul 135.

[Situaţia bunurilor în caz de modificări teritoriale ale landurilor]

(1) Dacă între 8 Mai 1945 şi intrarea în vigoare a prezentei Legi Federale s-a schimbat apartenenţa unui teritoriu la un land, landul căruia teritoriul aparţine de atunci înainte are dreptul în acest teritoriu la bunurile landului de care ţinea acest teritoriu.

(2) Bunurile unor landuri precum şi cele ale altor organisme şi instituţiile de drept care nu mai există sunt transferate, în măsura în care, potrivit destinaţiei lor originare, serveau în principal unor sarcini administrative, sau, în măsura în care, conform folosinţei lor actuale şi nu numai provizorie, servesc unor sarcini administrative, landului, organismelor sau instituţiilor de drept public care îndeplinesc de acum înainte aceste sarcini.

(3) Bunurile funciare ale landurilor care nu mai există, inclusiv accesoriile lor, sunt transferate landului în teritoriul căruia sunt situate, în măsura în care nu sunt cuprinse printre bunurile vizate la paragraful (1).

(4) În măsura cerută de interesul preponderent al Federaţiei sau de interesul particular al unui teritoriu, un regulament derogatoriu de la dispoziţiile paragrafelor (1) şi (3) poate să fie edictat prin lege federală.

(5) În afară de aceasta, succesiunea şi partajul, în măsura în care nu au fost efectuate înainte de 1 Ianuarie 1952 prinitr-un acord între landurile sau organismele ori instituţiile de drept public interesate, sunt reglementate printr-o lege federală supusă aprobării Consiliului Federal (Bundesrat).

(6) Participaţiile fostului Stat al Prusiei la întreprinderile de drept privat sunt transferate Federaţiei. Amănuntele vor face obiectul unei legi federale care va putea de asemenea să conţină dispoziţii derogatorii.

(7) În măsura în care bunuri, care trebuie să fie transferate în baza paragrafelor de la (1) la (3) către un land sau unui organism ori unei instituţii de drept public, făcuseră obiectul, din partea unui având cauză, unei dispoziţii luate la intrarea în vigoare a Legii Fundamentale printr-o lege de land, în baza unei legi de land sau de o altă manieră, transferul va fi considerat a fi avut loc înaintea actului de dispoziţie.

Articolul 135a.

[Anularea sau reducerea anumitor obligaţii ale Reich-ului, ale fostului Stat al Prusiei şi ale altor organisme]

(1) Legiferarea rezervată Federaţiei prin Articolul 134, paragrafaul (4), şi Articolul 135, paragraful (5), poate de asemenea să stipuleze că obligaţiile următoare urmează a fi anulate sau reduse:

1° obligaţiile Reich-ului, precum şi obligaţiile fostului Stat al Prusiei şi ale altor organisme şi instituţii de drept public care au încetat să existe.

2° obligaţiile Federaţiei şi ale altor organisme şi instituţii de drept public în legătură cu transferul de bunuri în virtutea Articolelor 89, 90, 134 şi 135, şi obligaţiile acestor subiecte de drept decurgând din măsuri luate de subiectele de drept desemnate la nr. 1°.

3° obligaţiile landurilor şi comunelor (asociaţiile intercomunale) decurgând din măsurile luate de aceste subiecte de drept înaintate la 1 August 1945 în executarea ordinelor puterilor de ocupaţie sau pentru a remedia o stare de criză cauzată de război în cadrul funcţiilor administrative incumbând Reich-ului sau delegate de Reich.

(2) Paragraful (1) se va aplica prin asemănare Republicii Democrate Germane sau instituţiilor sale, precum şi obligaţiilor Federaţiei sau ale altor organisme ori instituţii de drept public în raport cu transferul de bunuri de la Republica Democrată Germană la Federaţie, la landuri şi la comune, şi obligaţiilor care se bazează pe măsurile luate de Republica Democrată Germană sau de instituţiile sale.

Articolul 136*.

[Prima întrunire a Consiliului Federal (Bundesrat)]

(1) Consiliul Federal (Bundesrat) se va întruni pentru prima oară în ziua primei reuniuni a Bundestagului.

(2) Până la alegerea primului Preşedinte al Republicii Federale, puterile acestuia sunt exercitate de preşedintele Consiliului Federal (Bundesrat). Acesta nu are dreptul să dizolve Bundestagul.

Articolul 137.
[Eligibilitatea funcţionarilor, a militarilor de carieră şi a judecătorilor]

(1) Eligibilitatea funcţionarilor, a angajaţilor publici, a militarilor de carieră, a militarilor angajaţi voluntar pe termen şi a judecătorilor Federaţiei, ai landurilor şi ai comunelor poate fi limitată prin lege.

(2) Alegerea primului Bundestag, a primei Adunări Federale şi a primului Preşedinte al Republicii Federale va fi reglementată prin Legea Electorală, pe care trebuie să o adopte Consiliul Parlamentar.

(3) Competenţa Tribunalului Constituţional Federal, prevăzută în Articolul 41, paragraful (2), este exercitată până la crearea acestuia de Curtea Superioară Germană pentru Administraţia Economică Unită (Bizonia), care statutuează după dispoziţiile regulamentului său de procedură.

Articolul 138.
[Notariatul]

Modificările instituţiilor notariale în landurile Baden, Bavaria, Wurttemberg-Hohenzollern sunt supuse aprobării guvernelor landurilor.

Articolul 139.
[Legea eliberării]

Dispoziţiile legislative edictate pentru „eliberarea poporului german de naţional-socialism şi de miiitarism“ nu sunt afectate prin dispoziţiile prezentei Legi Fundamentale.

Articolul 140.
[Constituţia de la Weimar]

Dispoziţiile articolelor 136, 137, 138, 139 şi 141 ale Constituţiei Germane din 11 August 1919 fac parte integrată din prezente Lege Fundamentală.

Articolul 141.
[Învăţământul religios]

Articolul 7, paragraful (3), fraza 1, nu se aplică într-un land în care un regulament legislativ de land contrar era în vigoare la data de 1 Ianuarie 1949.

Articolul 142.

[Drepturile fundamentale în constituţiile landurilor]

Prin derogare de la dispoziţia prevăzută la Articolul I, Constituţiile landurilor rămân de asemenea în vigoare în măsura în care ele garantează drepturile fundamentale potrivit Articolelor 1 şi 18 din prezenta Lege Fundamentală.

Articolul 142a.

(A fost introdus prin Legea Federală din 26 Martie 1954 și apoi abrogat prin Legea Federală din 24 Iunie 1968).

Articolul 143.

[Derogări de la dispoziţiile Legii Fundamentale ca drept de tranziţie]

(1) Dreptul exercitat pe teritoriul vizat la Articolul 3 din Tratatul de Unificare va putea să deroge până cel mai târziu la 31 Decembrie 1992 de la dispoziţiile prezentei Legi Fundamentale, în măsura în care şi atâta timp cât, ca o consecinţă a condiţiilor diferite, adaptarea integrală a ordinei constituţionale nu va putea fi realizată. [2]Derogările nu trebuie să contravină Articolului 19, paragraful (2), şi trebuie să fie compatibile cu principiile menţionate la Articolul 79, paragraful (3).

(2) Derogările de la Capitolele II, VIII, VIHa, IX, X şi XI sunt autorizate până cel mai târziu la 31 Decembrie 1995.

(3) Independent de paragrafele (1) şi (2), Articolul 41 al Tratatului de Unificare şi dispoziţiile relative la aplicarea lui vor rămâne de asemenea în vigoare în măsura în care ele asigură ireversibiltatea în intervenţiile în proprietate operate pe teritoriul vizat de Articolul 3 al suszisului Tratat.

Articolul 143a.

[Legiferarea exclusivă ta Căile Ferate Federale]

(1) Federaţia are legiferare exclusivă asupra tuturor chestiunilor care rezultă din transferarea Căilor Ferate Federale gestionate în administraţie federală proprie în întreprindere economică. Articolul 87e, paragraful (5), îşi găseşte aplicarea corespunzătoare. Funcţionarii Căilor Ferate Federale pot să fie repartizaţi, prin lege, unei Căi Ferate de drept privat pentru prestarea serviciului cu păstrarea statutului lor legal şi a răspunderii de serviciu.

(2) Legea în baza paragrafului (1) se execută de Federaţie.

(3) Îndeplinirea sarcinilor în domeniul traficului de navetişti pe calea ferată ale Căilor Ferate Federale de până acum este de resortul Federaţiei până la 31 Decembrie 1995. Aceasta este valabilă şi pentru sarcinile corespunzătoare ale Serviciului de Trafic Feroviar. Amănuntele sunt reglementate prin lelge federală, care are nevoie de încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat).

Articolul 143b.
[Transformarea Poştei Federale Germane]

(1) Patrimoniul special al Poştei Federale Germane este transferat proporţional potrivit unei legi federale în întreprindere de formă juridică privată. Federaţia are legiferare exclusivă asupra tuturor chestiunilor care rezultă din aceasta.

(2) Drepturile exclusive existente înainte de transformare pot să fie concesionate prin lege federală pentru o perioadă de tranziţie întreprinderii care rezultă din poşta federală germană POSTDIENST şi de poşta federală germană TELEKOM. Federaţia trebuie să transfere majoritatea capitalului la întreprinderea succesoare a poştei federale germane POSTDIENST cel mai devreme în cinci ani de la intrarea în vigoare a legii. Pentru aceasta este nevoie de o lege federală cu încuviinţarea Consiliului Federal (Bundesrat).

(3) Funcţionarii federali care lucrează efectiv la Poşta Federală Germană sunt menţinuţi în serviciu cu păstrarea statutului lor legal şi sub răspunderea patronilor în întreprinderi private. Întreprinderile exercită drepturile patronale. O lege federală hotărăşte amănuntele.

Articolul 144.
(Ratificarea Legii Fundamentalei]

(1) Prezenta Lege Fundamentală este supusă aprobării Reprezentanţelor Populare a două treimi ale landurilor germane în care ea trebuie să se aplice imediat.

(2) In măsura în care aplicarea prezentei Legi Fundamentale este supusă unor restricţii într-unul din landurile enumerate la Articolul 23 sau într-o parte a unuia din ele, landul sau partea landului are dreptul să delege reprezentanţi la Bundestag, potrivit Articolului 38, şi la Consiliul Federal (Bundesrat), potrivit Articolului 50.

Articolul 145.
[Promulgarea Legii Fundamentale]

(1) Consiliul Parlamentar constată, în şedinţă publică, cu participarea deputaţilor Marelui Berlin, adoptarea prezentei Legi Fundamentale, o semnează şi o promulgă.

(2) Prezenta Lege Fundamentală intră în vigoare la expirarea zilei promulgării sale.

(3) Ea va fi publicată în Jurnalul Oficial Federal.

Artiolul 146.
[Valabilitatea şi durata de valabilitate a Legii Fundamentale]

Prezenta Lege Fundamentală, care este în vigoare pentru tot poporul german după desăvârşirea unităţii şi libertăţii Germaniei, încetează de a mai avea efect în ziua intrării în vigoare a unei Constituţii adoptate de întreg poporul german în liberă determinare.

Bonn pe Rin, la 23 Mai 1949.
Dr. Adenauer
Preşedinte al Consiliului Parlamentar

Schonfelder
Prim-Vicepreşedinte

Dr. Schăfer
Vicepreşedinte

ANEXA I

Constituţia Germană din 11 August 1919

(Constituţia de la Weimar)

(Textele menţinute în vigoare prin Articolul 140 al Legii Fundamentale)

Articolul 136.

(1) Drepturile şi îndatoririle civile şi civice nu depind de exerciţiul libertăţii religiei şi nu sunt restrânse prin acest exerciţiu.

(2) Folosinţa drepturilor civile şi civice precum şi admiterea în funcţiile publice sunt independente de confesiunea religioasă.

(3) Nimeni nu este ţinut să-şi dezvăluie convingerea religioasă. Autorităţile nu au dreptul să se informeze de apartenenţa la o biserică sau la un cult decât în măsura în care drepturile şi îndatoririle depind de aceasta sau în măsura în care un recensământ statistic ordonat prin lege o cere.

(4) Nimeni nu poate fi constrâns la un act bisericesc sau la o solemnitate bisericească ori să ia parte la manifestaţii religioase ori să pronunţe o formulă religioasă de jurământ.

Articolul 137.

(1) Nu există religie de stat.

(2) Libertatea de asociere în biserici sau culte este garantată. Întemeierea de asociaţii religioase pe teritoriul Reich-ului nu este supusă nici unei restricţii.

(3) Fiecare biserică sau cult reglementează şi administrează activitatea sa în mod autonom în limitele legislaţiei în vigoare pentru toţi. Ele stabilesc funcţiile lor fără intervenţia Statului sau a comunelor.

(4) Bisericile sau cultele dobândesc capacitate juridică conform cu dispoziţiile generale ale dreptului civil.

(5) Bisericile sau cultele continuă să fie organisme de drept public, dacă aşa au fost până în prezent. Celorlalte Biserici sau culte li se vor acorda aceleaşi drepturi la

cerere dacă, prin faptul constituirii lor şi al numărului de membri, oferă garanţii de durabilitate. Dacă mai multe biserici sau culte care constituie organisme de drept public se asociază într-o grupare, această grupare este de asemenea organism de drept public.

(6) Bisericile sau cultele care sunt organisme de drept public sunt autorizate să stabilească taxe pe baza rolurilor de contribuabili, în condiţiile fixate de dreptul landurilor.

(7) Sunt asimilate bisericilor sau cultelor asociaţiile care au ca scop să servească în comun o concepţie determinată asupra lumii (Weltanschaung).

(8) O reglementare mai amănunţită care ar fi impusă de aplicarea acestor dispoziţii este de resortul legislaţiei landului.

Articolul 138.

(1) Obligaţiile Statului către biserici şi culte, întemeiate pe legi, acorduri sau titluri constitutive, sunt răscumpărate în baza unei reglementări a landului. Principiile aplicabile sunt stabilite de Reich.

(2) Proprietatea şi celelalte drepturi ale bisericilor şi ale cultelor precum şi ale asociaţiilor religioase asupra stabilimentelor, fundaţiilor şi ale altor bunuri destinate unor scopuri aferente cultului, învăţământului şi binefacerilor sunt garantate.

Articolul 139.

Duminica şi sărbătorile recunoscute de Stat sunt garantate prin lege ca zile de repaos şi de reculegere spirituală.

Articolul 140.

În măsura în care este nevoie de cult divin şi de duhovnic spiritual în armată, spitale, stabilimente penitenciare şi alte stabilimente publice, bisericile şi cultele trebuie să fie admise să îndeplinească actele religioase fără nici o constrângere.

ANEXA II

Textele originare ale Legii Fundamentale pentru Republica Federală Germania care au fost amendate sau abrogate prin Tratatul de Unificare din 31 August 1990

PREAMBUL

Conştient de răspunderea sa înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor, însufleţit de voinţa de a apăra unitatea sa naţională şi statală şi de a servi pacea în lume ca membru cu drepturi egale într-o Europă unită, poporul german din landurile Baden, Bavaria, Bremen, Hamburg, Hessen, Saxonia Inferioară, Renania de Nord-Westfalia, Renania- Palatinat, Schleswig-Holstein, Wurttemberg-Baden şi Wurttemberg-Hohenzollern a adoptat, spre a da o nouă ordine vieţii statale pentru o perioadă de tranziţie, în virtutea puterii sale constituţionale această Lege Fundamentală a Republicii Federale Germania. S-a acţionat de asemenea şi pentru acei germani care au fost împiedicaţi să participe. Întregul popor german rămâne chemat să îndeplinească în liberă autodeterminare unitatea şi libertatea Germaniei.

……

Articolul 23.
[Întinderea aplicabilităţii Legii Fundamentale]

Această Lege Fundamentală se aplică mai întâi pe teritoriul landurilor Baden, Bavaria, Bremen, Hamburg, Hessssen, Saxonia Inferioară, Renania de Nord-Westfalia, Renania-Palatinat, Schleswig-Holstein, Wiirttemberg- Baden şi Wurttemberg-Hohenzollern. în alte părţi ale (ie maniei va intra în vigoare după aderarea lor.

……

Articolul 51.
[Consiliul Federal (Bundesrat). Compunere]

.....

(2) Fiecare land are cel puţin trei voturi, landurile cu mai mult de două milioane

de locuri au patru voturi, landurile cu mai mult de şase milioane de locuitori au cinci voturi.

.....

Articolul 143.

(Era abrogat prin Legea Federală din 24 Iunie 1958; Tratatul de Unificare l-a reintrodus cu alt conţinut)

.....

Articolul 146.

[Durata de valabilitate a Legii Fundamentale]

Această Lege Fundamentală îşi pierde valabilitatea în ziua în care va intra în vigoare o Constituţie, care să fie adoptată de poporul german în liberă determinare.